

3. “ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการกีฬาของผู้พิการ ณ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)”

โดย...นักศึกษาศึกษาฝึกงานกองนโยบายและแผนงาน สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้พิการในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) และ 2) เพื่อนำผลการศึกษาไปเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงที่สอดคล้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้บริการด้านกีฬาของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ของผู้พิการ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) 1 ราย เจ้าหน้าที่สมาคมออทิสติกสามัคคีไทย 1 ราย ผู้ปกครอง-ผู้พิการออทิสติก จำนวน 5 คน และสำหรับผู้พิการวีลแชร์ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมจากงานวิจัยสภาพปัญหาและความต้องการออกกำลังกายของผู้พิการทางกายในจังหวัดนนทบุรี จากวารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งได้ศึกษาผู้พิการวีลแชร์ จำนวน 335 คน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและใช้การวิเคราะห์เชิงตรรกะในการสรุปผลความคิดเห็นต่อปัจจัยการให้บริการด้านกีฬาของผู้พิการได้ดังต่อไปนี้

ปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กรของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) มีความพร้อมรองรับผู้พิการอย่างเท่าเทียม แต่ยังคงมีการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับผู้พิการ และพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านกีฬาสำหรับการให้บริการผู้พิการ

ปัจจัยด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งเป็นปัจจัยของผู้พิการที่มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกหลังจากเล่นกีฬา เช่น จุดบริการน้ำดื่มเพิ่มเติม ห้องน้ำสำหรับผู้พิการที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงสถานที่เล่นกีฬากลางแจ้ง

ปัจจัยการให้บริการของบุคลากรด้านการกีฬา ผู้พิการมีความต้องการเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เกี่ยวกับกีฬาสำหรับผู้พิการเพื่อมาให้การช่วยเหลือ และแนะนำการเล่นกีฬาที่เหมาะสม

ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์ ผู้พิการมีความต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์หากศูนย์เยาวชนมีความพร้อมที่จะรองรับผู้พิการ ทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการด้านกีฬา

ปัจจัยกิจกรรมทางกีฬาหรือการมีส่วนร่วม ผู้พิการต้องการให้ศูนย์เยาวชนจัดกิจกรรมที่จะสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้พิการได้ โดยเป็นกีฬาประเภททีมและมีกีฬาที่ผู้พิการวีลแชร์สามารถเล่นได้ นอกจากนี้การจัดกิจกรรมจะทำให้ผู้พิการเข้ามามีส่วนร่วมกับการเล่นกีฬามากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาและปรับปรุงศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ควรเน้นการพัฒนาเชิงรุก โดยมีความร่วมมือหรือสร้างเครือข่ายกับสมาคมผู้พิการทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อร่วมวางแผนและจัดกิจกรรม นอกจากนั้นทางศูนย์เยาวชนฯ ควรมีการสำรวจสิ่งอำนวยความสะดวกหรืออุปกรณ์ที่ขาดเพื่อปรับปรุงหรือเพิ่มเติม ตลอดจนส่งเสริมพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านกีฬาเฉพาะของผู้พิการร่วมด้วย โดยสามารถร่วมมือกับสมาคมกีฬาผู้พิการแห่งประเทศไทย โดยมีสโลแกน คือ เป็นศูนย์ Disabled Friendly Center

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างสูงจากท่านผู้อำนวยการกองนโยบาย และแผนงาน สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว นายอินยล เสนีวงศ์ ณ อยุธยา ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ปรีกษาในการจัดทำงานวิจัยชิ้นนี้แก่ผู้วิจัย พร้อมทั้งยังคอยช่วยปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาที่มีความบกพร่องในส่วน ต่างๆของงานวิจัยด้วยความอดทนและเอาใจใส่การทำงานของผู้วิจัยเป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความ มุ่งมั่นของท่านผู้อำนวยการ และขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่ธำมภ์ ช้องชะฎา และพี่สุนันทา สายคำ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการที่ ให้ความกรุณาช่วยตรวจสอบแก้ไขเนื้อหาและการใช้ภาษาในงานวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำในการค้นคว้าหา ข้อมูล การค้นหากลุ่มตัวอย่าง และการติดต่อขอสัมภาษณ์ข้อมูลเพื่อมาใช้ในการทำงานวิจัย ขอขอบคุณ คุณผุสดี เจริญสุข เจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) และคุณวัชรพล จิ่งเจริญ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในด้านข้อมูลต่างๆแก่ผู้วิจัย จนทำให้งานวิจัยชิ้น นี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดาที่ให้การอบรมสั่งสอนเลี้ยงดู ตลอดจนให้กำลังใจใน การทำงานวิจัยชิ้นนี้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณเพื่อนๆทุกคนที่ให้การสนับสนุนและช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา และ ขอขอบพระคุณเจ้าของเอกสารและงานวิจัยทุกท่าน ที่ผู้วิจัยค้นคว้าเพื่อนำมาอ้างอิงในงานวิจัย ทำให้งานวิจัย ชิ้นนี้มีข้อมูลและทฤษฎีต่างๆครบถ้วนบริบูรณ์

นายณัฐฤกษ์ กรวรรภาญจน์

นายสิริภัทร ศรีมูล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(1)
กิตติกรรมประกาศ	(2)
สารบัญ	(3)
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 คำถามของการวิจัย	2
1.3 วัตถุประสงค์	2
1.4 ขอบเขตของการศึกษา	2
1.5 นิยามศัพท์	3
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผู้พิการ	4
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของคนพิการ	6
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิต่างๆของคนพิการ	8
2.4 ทฤษฎีแรงจูงใจของแอลเดอร์เฟอร์ (ERG Theory)	9
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของ วรเดช จันทรศร	10
2.6 ตัวแบบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติของ ไพศาล สุริยะมงคล	11
2.7 มาตรฐานอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกหรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการของคนพิการ	12
2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
บทที่ 3 กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 กรอบแนวคิดการศึกษาวิจัย	15
3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา	16
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	17
3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	17
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	18

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กร	19
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก	22
4.3 ปัจจัยการให้บริการของบุคลากรด้านการกีฬา	23
4.4 ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์	24

บทที่ 5 สรุปผลวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์	25
5.2 อภิปรายผลการศึกษา	27
5.3 ข้อเสนอแนะ	29

บรรณานุกรม	34
------------	----

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก. ความสอดคล้องเชื่อมโยงกับแผนต่างๆ	37
ภาคผนวก ข. แบบสัมภาษณ์	41

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร ไทย – ญี่ปุ่น เป็นศูนย์บริการทางด้านกีฬาและนันทนาการ สังกัดสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว ซึ่งจัดให้บริการแก่เยาวชนรวมถึงประชาชนทุกประเภททุกวัยที่สามารถมาใช้บริการได้อย่างเท่าเทียมกัน ถึงแม้ว่าโดยอำนาจหน้าที่ของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) นั้น จะมุ่งเน้นการให้บริการจัดกิจกรรมกีฬาและนันทนาการขั้นพื้นฐานแก่เยาวชน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าด้วยพลวัตและการเปลี่ยนแปลงบริบทของสังคมในปัจจุบัน ประกอบกับสิทธิขั้นพื้นฐานที่ประชาชนในแต่ละประเภทซึ่งได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี พ.ศ. 2560 ใน มาตรา 27 มาตราการรัฐที่ กำหนดขึ้น มีใจความว่า เพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับ บุคคลอื่น หรือ เพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่ เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ คนด้อยโอกาส ย่อมไม่ ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

ผู้พิการถือเป็นส่วนหนึ่งที่จะต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิตามกฎหมายต่างๆ ซึ่งนอกจากสิทธิที่ได้รับการ คุ้มครองทางด้านสวัสดิการสังคม การศึกษา การสร้างอาชีพแล้ว ผู้พิการก็ยังมีสิทธิในด้านการกีฬาและการ ออกกำลังกายซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการ ให้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงใน สังคมต่อไปได้ แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีสิทธิที่รองรับแก่กลุ่มผู้พิการ แต่การให้บริการและการอำนวยความสะดวก ในด้านกีฬานั้นยังไม่สามารถให้บริการแก่ผู้พิการได้อย่างทั่วถึง โดยจากงานวิจัยโครงการติดตามการ เข้าถึงสิทธิของคนพิการและการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ภาควิชา ศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ปี 2556 ได้สำรวจกลุ่มตัวอย่างผู้พิการ ทั่วทุกภูมิภาคพบว่าผู้พิการเกินกว่าครึ่งไม่สามารถเข้าถึงสิทธิในด้านกีฬาได้ แม้ว่าจะจะเป็นประเภทกีฬาที่จัดขึ้น เพื่อคนพิการโดยเฉพาะก็ตาม

ดังนั้นด้วยเหตุผลดังกล่าวก็ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการใช้บริการด้านกีฬาของผู้พิการ โดย ได้ทำการศึกษาความต้องการรวมถึงปัจจัยต่างๆ ของศูนย์บริการด้านกีฬาที่จะส่งผลต่อการให้บริการแก่ผู้พิการ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) มาเป็นกรณีศึกษาเนื่องจากเห็นว่าเป็นศูนย์บริการ ด้านกีฬาของกรุงเทพมหานครประกอบกับกรุงเทพมหานครมีแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2556 – พ.ศ.2575) ซึ่งให้ความสำคัญในการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้พิการด้วย

ทั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาความต้องการของกลุ่มผู้พิการจำนวน 2 กลุ่ม คือกลุ่มผู้พิการทางร่างกาย ประเภทวีลแชร์ และกลุ่มผู้พิการออทิสติก เนื่องจากกลุ่มผู้พิการทางด้านร่างกายนั้นถือว่าเป็นกลุ่มที่มีจำนวน

มากที่สุดในประเทศไทย สำหรับในกลุ่มผู้พิการอดีตนั้นเป็นกลุ่มผู้พิการกลุ่มใหม่ในสังคมไทยที่ควรได้รับความสำคัญและให้ความสนใจ เนื่องจากกลุ่มผู้พิการอดีตยังไม่มีองค์กรหรือภาคส่วนใดเข้ามาเป็นตัวแทนหรือรองรับการเรียกร้องสิทธิของกลุ่มอดีตอย่างจริงจัง

เพื่อให้การบริการด้านกีฬาของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพตอบสนองต่อความต้องการของผู้พิการทั้ง 2 กลุ่มดังกล่าว การศึกษานี้จึงนำเสนอผลการศึกษาที่สามารถนำไปปรับใช้และพัฒนาศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ให้สามารถรองรับผู้พิการได้อย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 คำถามของการวิจัย

1.2.1 มีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อการให้บริการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) แก่ผู้พิการทางร่างกายประเภทวีลแชร์และผู้พิการอดีต

1.2.2 ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) สามารถพัฒนาและปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการด้านกีฬาแก่ผู้พิการทั้ง 2 กลุ่มอย่างไรได้บ้าง

1.3 วัตถุประสงค์

1.3.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้พิการในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น)

1.3.2 เพื่อนำผลการศึกษาไปเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงที่สอดคล้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้บริการด้านกีฬาของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ของผู้พิการ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ มีขอบเขตของการศึกษาว่าปัจจัยใดคือปัจจัยที่ส่งผลต่อการมาใช้บริการศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ของผู้พิการโดย

1.4.1 ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการจากกลุ่มตัวอย่างผู้พิการ 2 ประเภทคือ ผู้พิการทางร่างกายประเภทวีลแชร์และผู้พิการอดีต โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง - ผู้พิการอดีตที่เคยใช้บริการด้านกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวก ในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

1.4.2 การเก็บข้อมูลการศึกษาระหว่างวันที่ 19 มิถุนายน 2560 – 31 กรกฎาคม 2560

1.5 นิยามศัพท์

1.5.1 ผู้พิการ หมายถึง ผู้พิการทางด้านร่างกาย ประสาทสัมผัส และ ผู้พิการออทิสติกที่มีความต้องการในการใช้บริการด้านกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวก

1.5.2 สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานสำหรับผู้พิการเพื่อให้ผู้พิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ เช่น ทางลาดชัน ลิฟต์ ตู้น้ำ ห้องน้ำสำหรับผู้พิการ เป็นต้น ซึ่งจะอิงจากรายการอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของคนพิการ และ คู่มือการออกแบบสภาพแวดล้อมสำหรับคนพิการ และคนทุพพลภาพ

1.5.3 สิ่งอำนวยความสะดวกด้านกีฬา หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกหรือพื้นที่และอุปกรณ์กีฬาสำหรับผู้พิการที่จะสามารถใช้บริการได้อย่างเต็มที่

1.5.4 บริการด้านกีฬา หมายถึง บริการต่างๆที่ส่งเสริมกิจกรรมให้ผู้พิการได้เล่นกีฬาตามความต้องการในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น)

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการกีฬาของผู้พิการ ณ ศูนย์เยาวชน กรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการหาคำตอบ โดยมีแนวคิดที่ใช้ อธิบายความต้องการของมนุษย์และแนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติของ วรเดช จันทรศร มาใช้เป็นแนวทาง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีอื่นเพื่อนำมาประกอบในการศึกษาและวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผู้พิการ
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตผู้พิการ
- 2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสิทธิคนพิการ
- 2.4 ทฤษฎีแรงจูงใจของแอคเตอร์เรอร์ (ERG THEORY)
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของ วรเดช จันทรศร
- 2.6 ตัวแบบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติของ ไพศาล สุริยะมงคล
- 2.7 มาตรฐานจัดสิ่งอำนวยความสะดวกหรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้พิการ
- 2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผู้พิการ

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับผู้พิการในประเทศไทย

แนวคิดเกี่ยวกับผู้พิการในประเทศไทยนั้นมีความแตกต่างกันไปตามช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงไป โดยสามารถแบ่งแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการออกมาได้ 3 ช่วงด้วยกัน ได้แก่

ช่วงก่อนปี พ.ศ. 2534 ในช่วงเวลานี้สังคมไทยโดยส่วนใหญ่ยังมีมุมมองต่อผู้พิการว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่จะต้องให้ความช่วยเหลือ เลี้ยงดู และสงเคราะห์ให้สามารถมีชีวิตอยู่รอดได้ตามสมควร โดยที่ไม่ได้มีการคำนึงถึงการส่งเสริมให้ผู้พิการสามารถมีชีวิตความเป็นอยู่เหมือนกับบุคคลปกติทั่วไป กล่าวคือ ยังมองว่าผู้พิการเป็นกลุ่มคนที่ต้องรอรับการดูแลเพียงอย่างเดียว

หลังประกาศใช้พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ มุ่งเน้นที่จะช่วยขจัดเชยความพิการของผู้พิการแต่ละคนด้วยการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพต่างๆ หรือใช้วิธีการทางการแพทย์เป็นหลัก (Medical model) จะเห็นได้ว่าในช่วงนี้ได้มีการให้ความสำคัญกับการช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกายของผู้พิการเพื่อให้การดำเนินชีวิตมีความสะดวกมากขึ้น

หลังประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติฉบับนี้มีมุมมองต่อคนพิการและการทำงานกับผู้พิการที่กว้างขวางมากขึ้นกว่าในอดีต โดยได้มีการให้ความสำคัญกับการส่งเสริม และสนับสนุนการใช้ชีวิตของผู้พิการในมิติเชิงสังคมนอกเหนือจากการให้ความสำคัญในมิติทางการแพทย์เพียงอย่างเดียว มีการให้ความหมายของคนพิการว่า เป็นบุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน หรือการเข้าไปมีส่วนร่วมกับสังคม เนื่องจากมีอุปสรรคด้านความบกพร่องทางร่างกายจึงจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือ จึงสรุปได้ว่าคนพิการเป็นคนที่สามารถใช้ชีวิตได้เหมือนกับบุคคลทั่วไป เพียงแต่มี“ข้อจำกัด”จากความบกพร่องทางร่างกายบางอย่างที่ชัดเจน จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือให้สามารถกลับไปใช้ชีวิตได้อย่างเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ ทั้งนี้โดยอาศัยวิธีการผลักดันให้คนพิการสามารถกลับเข้าสู่สังคมและสามารถเข้าถึงสิทธิต่างๆได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป

2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับผู้พิการในระดับสากล

แนวคิดของ Hammerman และ Maikowski (1981) เชื่อว่าคนพิการจะสามารถใช้ชีวิตได้เหมือนกับคนทั่วไปได้ เมื่อพวกเขาได้รับการสนับสนุนจากคนในครอบครัวหรือมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะช่วยให้สามารถดำเนินชีวิตได้เหมือนคนปกติ เช่น คนที่พิการขาขาดไม่สามารถเดินอย่างคนทั่วไปได้ แต่สามารถใช้รถเข็น wheel chair เพื่อช่วยให้เคลื่อนไหวไปมาได้

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิของคนพิการแห่งองค์การสหประชาชาติ มีแนวคิดที่ว่า คนพิการ คือ บุคคลที่มีความผิดปกติหรือความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ ส่งผลให้ไม่สามารถใช้ชีวิตได้เหมือนกับคนอื่นในสังคม

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ มองว่าคนพิการเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญาเป็นอุปสรรคทำให้ไม่สามารถใช้ชีวิตประจำวันและมีส่วนร่วมกับสังคมได้อย่างเต็มที่เหมือนบุคคลปกติทั่วไป

องค์การอนามัยโลก ได้มีการให้ความหมายของความบกพร่องไว้ว่า หมายถึง ความผิดปกติของการทำงานของร่างกาย จิตใจ หรือสรีระ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ 1.ความพิการของอวัยวะ (Anomaly) 2.ความสูญเสียอวัยวะและกลไกของร่างกาย (Body Mechanism) และ 3.ความสูญเสียระบบการทำงานของจิตใจ (Mental Function System)

ทั้งนี้คำที่เกี่ยวกับความพิการหรือคนพิการที่ใช้กันในภาษาอังกฤษ จะมีอยู่ด้วยกัน 2 คำด้วยกันคือ Disability และ Handicap โดยที่ Disability จะมีนัยยะความหมายถึง การสูญเสียความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆ เนื่องจากมีความผิดปกติหรือบกพร่องเกิดขึ้นกับร่างกาย พฤติกรรม และสติปัญญา เป็นความบกพร่องที่มองเห็นได้ชัดเจน เช่น คนตาบอดจะสูญเสียความสามารถในการมองเห็น ส่วนคำว่า Handicap

จะเป็นสภาพที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจาก Disability กล่าวคือเป็นสภาพที่คนพิการเกิดความเสียเปรียบในการกระทำกิจกรรมต่างๆเมื่อเทียบกับบุคคลทั่วไป จากอาการความผิดปกติของตน เช่น คนตาบอดจะมีความเสียเปรียบในการอ่านหนังสือเมื่อเทียบกับคนทั่วไป แต่ถ้าอ่านจากอักษรเบลล์ก็จะช่วยลดความเสียเปรียบได้

2.1.3 ประเภทของความพิการ

ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้โดยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ประเภทของความพิการแบ่งได้เป็น 7 ประเภทด้วยกันได้แก่ (1) ความพิการทางการมองเห็น (2) ความพิการทางการได้ยินและสื่อความหมาย (3) ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย (4) ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม (5) ความพิการทางสติปัญญา (6) ความพิการทางการเรียนรู้ (7) ความพิการทางออทิสติก

ในการศึกษานี้จะทำการศึกษากลุ่มผู้พิการ 2 ประเภท คือผู้พิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายและผู้พิการประเภทออทิสติก เนื่องจากผู้พิการทางการเคลื่อนไหวเป็นกลุ่มผู้พิการที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม โดยเฉพาะการเล่นกีฬา ส่วนกลุ่มผู้พิการออทิสติกนั้นถือว่าเป็น "กลุ่มผู้พิการเกิดใหม่" กล่าวคือเป็นกลุ่มผู้พิการที่สังคมไทยยังไม่ได้ให้ความสำคัญในการช่วยฟื้นฟูการดำเนินชีวิตในสังคมมากเท่าที่ควร อีกทั้งยังไม่มีกรรวมกลุ่มองค์กรเพื่อช่วยเรียกร้องสิทธิของผู้พิการกลุ่มนี้มากนัก

ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย สามารถแบ่งความหมายย่อยออกมาได้เป็น (1) **ความพิการทางการเคลื่อนไหว** หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม เนื่องจากความบกพร่องหรือความสูญเสียของอวัยวะที่ใช้ในการเคลื่อนไหว เช่น แขน ขาเกิดอาการอัมพาต หรือแขน ขาขาดหายไป และ (2) **ความพิการทางร่างกาย** หมายถึง การที่บุคคลมีความผิดปกติของรูปลักษณ์ภายนอกของร่างกายที่เห็นได้ชัดเจน เช่น ศีรษะหรือลำตัวผิดปกติจากคนทั่วไป หรือมีบาดแผลฉกรรจ์ตามใบหน้า เป็นต้น

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของคนพิการ

2.2.1 ความหมายของคุณภาพชีวิต

คำว่า "คุณภาพชีวิต" นี้ได้มีผู้ให้คำนิยามไว้จำนวนมาก เช่น **ระวี ภาวิไล (2523)** ที่กล่าวว่า คุณภาพชีวิตที่ดีจะต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมและสังคมรอบตัวเพื่อช่วยให้เกิดสุขทางกาย ทางจิตใจ และทำให้เกิดการใช้ความคิดสร้างสรรค์ตามศักยภาพที่ตนมี สร้างสิ่งที่ดีกลับคืนสู่สังคมได้

พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตโต, 2533) กล่าวว่า คุณภาพชีวิต หมายถึง ชีวิตที่มีความสุข ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ด้านคือ 1) **ความสุขทางกาย** หมายถึง การมีสภาพความเป็นอยู่ทางกายภาพที่ดีถูกสุขลักษณะ บวกกับการมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยส่งเสริมให้การดำรงชีวิตของตนมีคุณภาพดี ทั้งการมีที่อยู่อาศัย

สะอาดปราศจากขยะและสิ่งสกปรก มีระบบสาธารณสุขปลอดภัยและการรักษาสุขภาพที่ได้มาตรฐานที่ตนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ 2) **ความสุขทางใจ** จะเน้นในเรื่องการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับสังคมและคนรอบข้าง มีความพอดีในการใช้ชีวิต มีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ได้รับความรักความอบอุ่นจากสมาชิกในครอบครัว ได้อุทิศตนเพื่อทำประโยชน์ให้แก่สังคมส่วนรวม

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2534) กล่าวว่า คุณภาพชีวิตมีความหมายที่หลากหลายแตกต่างกันไปตามการให้ความสำคัญของแต่ละคน ซึ่งแต่ละคนก็จะให้น้ำหนักความสำคัญในด้านต่างๆไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับทัศนคติในการมองโลก และประสบการณ์ชีวิตที่ตนได้พบเจอ เช่น บางคนอาจให้ความสำคัญต่อ การมีปัจจัย 4 ที่ช่วยให้มีชีวิตรอด เนื่องจากตนเคยมีความอดอยาก ขาดแคลน บางคนต้องการมีความมั่นคงในการประกอบอาชีพและชีวิตความเป็นอยู่ เพราะได้เห็นสภาพความผันผวนของเศรษฐกิจและสังคม หรือบางคนอาจต้องการที่จะได้โอกาสในการการศึกษาที่ดีเพื่อพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ เป็นต้น

กระทรวงมหาดไทย (2539) กล่าวว่า คุณภาพชีวิต คือการที่บุคคลสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ตามศักยภาพขั้นพื้นฐานที่ตนพึงมี โดยศักยภาพขั้นพื้นฐานนั้นถูกวัดจากผลกระทบของสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่เป็นอยู่และแวดล้อมตัวบุคคลนั้นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

2.2.2 องค์ประกอบคุณภาพชีวิต

เย็นใจ เลหาวิช (2520) ที่ได้แบ่ง องค์ประกอบของคุณภาพชีวิตออกเป็น 2 ส่วน คือ **1.ความจำเป็นพื้นฐานที่ทำให้มีชีวิตรอด** คือ มีอาหารที่สะอาดและมีประโยชน์ไว้บริโภคอย่างเพียงพอกับความต้องการของร่างกาย มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความมั่นคงปลอดภัยในการใช้ชีวิตประจำวัน และ **2.ความจำเป็นเพื่อให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น** เช่น การมีคต ความคิดและค่านิยมที่เหมาะสมตรงตามหลักคุณธรรม จริยธรรม มีเป้าหมายในการดำเนินชีวิตที่ตนต้องการจะไปให้ถึง มีชีวิตอยู่ร่วมกับครอบครัว และสังคมได้โดยไม่มีข้อบาดหมางหรือการทะเลาะเบาะแว้ง

อุทุมพร จามรมาน (2528) ได้อธิบายไว้ว่าองค์ประกอบของคุณภาพชีวิต ประกอบไปด้วยการมีชีวิตอยู่ในสังคมและวัฒนธรรมที่ดีรวมถึงการอยู่ในสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่ดี มีไฟฟ้าส่องสว่าง ถนนใช้สัญจรไปมา มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ประกอบอาชีพที่ทำให้ได้รายได้เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพ มีการรักษาสุขภาพอนามัยด้วยการออกกำลังกายและทานอาหารที่มีประโยชน์ เกิดความรู้สึกที่ดีต่อการดำรงชีวิตของตนเอง และ

การได้ทำกิจกรรมเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เช่น ปลูกต้นไม้ เลี้ยงสัตว์ นอกจากนี้การมีคุณภาพชีวิตที่ดียังรวมถึงการได้รับบริการจากรัฐและเอกชนอีกด้วย เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา บริการอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ทวีร์สมิ ธนาคม (2533) กล่าวว่า การมีคุณภาพชีวิตที่ดีคือ การมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีในด้านอาหารการกินด้วยการเลือกทานอาหารที่มีประโยชน์ในปริมาณที่เพียงพอกับความต้องการ ต้องมีที่อยู่อาศัยและ

สถานที่ประกอบอาชีพที่มั่นคงปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ โดยจะต้องประกอบอาชีพที่สุจริต ผลิตสินค้าและบริการที่ไม่ก่อความเสียหายให้ผู้อื่นและถูกต้องตามหลักคุณธรรม จริยธรรมที่ตนพึงมี นอกจากอาหารการกินและการประกอบอาชีพแล้ว การมีคุณภาพชีวิตที่ดีก็ยังคงอาศัยการศึกษาที่ดีมีคุณภาพด้วยเพื่อให้ตนมีความรู้ความสามารถที่จะประกอบอาชีพ และนำความรู้ที่ตนได้รับมาใช้ในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาต่างๆที่ตนกำลังเผชิญอยู่ได้อย่างถูกต้อง มีความรักความอบอุ่นและความสัมพันธ์อันดีกับคนในครอบครัว เพื่อให้ตนได้มีสุขภาพร่างกาย สติปัญญา และจิตใจสมบูรณ์เป็นรากฐานในการสร้างปฏิสัมพันธ์ความเข้าใจอันดีกับคนในชุมชน ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สร้างสิ่งที่ดีให้กับสังคมส่วนรวม

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิต่างๆ ของคนพิการ

2.3.1 สิทธิตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560

มาตรา 27 ได้วางหลักเรื่องสิทธิเอาไว้ว่าประชาชนทุกคนจะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม ไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีความแตกต่างจากบุคคลอื่นในเรื่องชาติกำเนิด เพศ อายุ การศึกษา ความเชื่อ หรือสภาพร่างกาย ซึ่งในที่นี้ก็รวมถึงคนพิการที่จะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมเช่นเดียวกับบุคคลอื่นด้วย ทั้งนี้หากว่าบุคคลใดไม่สามารถเข้าถึงสิทธิหรือบริการต่างๆได้เท่าเทียมกับบุคคลอื่น รัฐก็สามารถดำเนินการเพื่อช่วยให้บุคคลนั้นสามารถเข้าถึงสิทธิและบริการที่ตนสมควรได้รับเท่ากับบุคคลอื่นได้ โดยไม่ถือว่ารัฐเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

มาตรา 71 วางหลักการไว้ว่ารัฐต้องสร้างเสริมสุขภาพของประชาชนให้มีสุขภาพแข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ รวมถึงต้องส่งเสริมการเล่นกีฬาของประชาชนให้เกิดความเป็นเลิศให้ประชาชนได้รับประโยชน์สูงสุด อีกทั้งยังต้องช่วยฟื้นฟูเยียวยาผู้พิการที่ถูกกระทำรุนแรงหรือถูกเลือกปฏิบัติและป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำดังกล่าว รวมถึงการช่วยให้ผู้พิการได้มีคุณภาพชีวิตที่ดีด้วย

2.3.2 สิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้คนพิการจะต้องได้รับสิทธิในสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ และได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ตลอดจนได้รับการสงเคราะห์ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยสิทธิของคนพิการตามที่กำหนดไว้ใน **มาตรา 20** ได้ระบุว่าผู้พิการมีสิทธิเข้าถึง และใช้ประโยชน์ได้จากบริการสาธารณะ และสวัสดิการความช่วยเหลือจากรัฐ ในด้านการรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสภาพร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาให้สามารถกลับมาใช้ชีวิตได้ใกล้เคียงกับบุคคลทั่วไป โดยจะได้รับเงินอุดหนุนค่ารักษาพยาบาล และเครื่องช่วยต่างๆ ส่วนในด้านสังคมนั้น ผู้พิการก็มีสิทธิที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆของสังคม และได้รับผลประโยชน์จากนโยบาย โครงการ และบริการสาธารณะต่างๆที่จำเป็นในการดำรงชีวิตได้เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป

2.3.3 แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2560-2564

หากถอดความจากเป้าประสงค์ของแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จะทำให้เห็นถึงแนวคิดในเรื่องสิทธิของผู้พิการว่าผู้พิการมีสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติจากบุคคลอื่นอย่างเท่าเทียม และเป็นธรรม ไม่ถูกเลือกปฏิบัติจากสภาพความพิการของตน ได้รับประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกและความช่วยเหลือต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางสัญจรไปมา การศึกษา และข้อมูลข่าวสารต่างๆ เป็นต้น

2.3.4 ความต้องการบริการภาครัฐ/เอกชนของคนพิการ

จากรายงานการศึกษาเรื่อง รูปแบบและแนวทางการส่งเสริมกลุ่มอาชีพหรือสวัสดิการสำหรับคนพิการ ได้เสนอว่า มีผู้พิการจำนวนมากที่ยังไม่ได้รับประโยชน์จากบริการของภาครัฐหรือภาคเอกชนอย่างเพียงพอกับความต้องการของตน ถึงแม้จะมีการปรับปรุงและร่างกฎหมายจำนวนมากเกี่ยวกับสิทธิของผู้พิการก็ตาม โดยผู้พิการจำนวนมากมีความต้องการบริการด้านข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เป็นประโยชน์กับตนเองและครอบครัว และการฟื้นฟูพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ เช่น มีอุปกรณ์เครื่องช่วยในการเคลื่อนไหวต่างๆ และเจ้าหน้าที่ดูแลที่เพียงพอกับความต้องการ มีการจัดการให้ผู้พิการสามารถได้รับการศึกษาร่วมกับบุคคลทั่วไปได้อย่างสะดวก และมีอุปกรณ์เครื่องช่วยต่างๆ ในการเรียนสำหรับผู้พิการ อีกทั้งยังต้องมีการส่งเสริมให้ผู้พิการสามารถพึ่งพาตนเองได้ทั้งในด้านการประกอบอาชีพ ด้วยการพัฒนาระบบกองทุนให้ผู้พิการสามารถนำไปใช้ลงทุนเพื่อประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ และสามารถใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะต่างๆ เช่น ทางเดินและห้องน้ำสำหรับผู้พิการ ระบบขนส่งมวลชนที่เอื้อให้ผู้พิการสามารถใช้ประโยชน์ได้โดยสะดวก เป็นต้น

2.4 ทฤษฎีแรงจูงใจของแอลเดอร์เฟอร์ (ERG THEORY)

ทฤษฎีแรงจูงใจหรือ (ERG Theory) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงความต้องการของมนุษย์ คิดค้นโดย แอลเดอร์เฟอร์ (Clayton Alderfer) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ทฤษฎี ERG Theory นี้ มีความคล้ายคลึงทฤษฎีของมาสโลว์ เนื่องจากมีการแบ่งระดับความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ แต่ทฤษฎี ERG นี้จะแบ่งระดับความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 3 ชั้นคือ

1. **ความต้องการเพื่อดำรงชีพ (Existence needs: E)** คือ ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่จะดำรงอยู่ ได้แก่ เสื้อผ้า ความปลอดภัย ค่าตอบแทน ที่อยู่อาศัย อาหาร ซึ่งเป็นความต้องการที่มนุษย์ควรจะได้รับและมีระดับความต้องการมากที่สุด

2. **ความต้องการด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (Relatedness needs: R)** คือ ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับสังคม ต้องการการยอมรับจากคนรอบข้างรวมถึงการยอมรับจากผู้คนในสังคม ความต้องการในด้านนี้เทียบได้กับความต้องการขั้นความสัมพันธ์ของมาสโลว์

3. ความต้องการความเจริญก้าวหน้า (Growth needs: G) คือความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ที่ต้องการจะพัฒนาศักยภาพของตนเองไปสู่ความก้าวหน้ามากขึ้น ใช้ศักยภาพของตัวเองให้เกิดประโยชน์สูงสุด และต้องการจะเป็นผู้คิดริเริ่มสร้างสรรค์

จากความต้องการของทั้ง 3 ขั้นดังกล่าวของทฤษฎี ERG Theory ก็ยังมีสมมุติฐานที่เกี่ยวกับความต้องการทั้ง 3 ขั้น

ข้อสมมุติฐานที่ 1 คือ เมื่อมนุษย์ไม่ได้รับความต้องการในระดับใดเท่าที่ควร มนุษย์ก็จะมีความต้องการในระดับนั้นที่สูงขึ้นมากกว่าเดิม เช่น หากมนุษย์ไม่ได้รับความต้องการทางด้านอาหาร มนุษย์ก็จะมีความต้องการด้านอาหารที่มากขึ้น

ข้อสมมุติฐานที่ 2 คือ เมื่อมนุษย์มีความต้องการในระดับใดที่เพียงพอแล้ว มนุษย์จะมีความต้องการในระดับขั้นต่อไปที่มากกว่าเดิม เช่น เมื่อมนุษย์ได้รับค่าตอบแทนจากการทำงาน และมีที่อยู่อาศัย มนุษย์จะต้องการมีความสัมพันธ์กับคนในสังคมหรือคนรอบข้างมากขึ้น

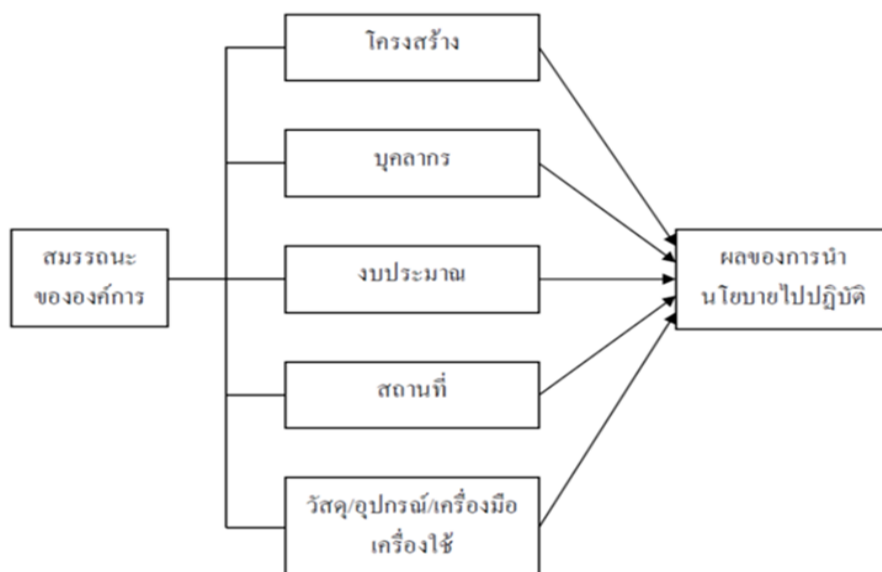
ข้อสมมุติฐานที่ 3 คือ ถ้าหากมนุษย์ไม่สามารถได้รับการตอบสนองที่เพียงพอ หรือพบอุปสรรคที่ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงได้ มนุษย์จะหันกลับมาให้ความสนใจกับความต้องการที่อยู่ในระดับต่ำกว่า เช่น หากมนุษย์ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์หรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม มนุษย์ก็จะหันมาให้ความสนใจกับการหาเลี้ยงชีพและเพื่อให้ตนเองอยู่รอดเท่านั้น

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของ วรเดช จันทรศร

การที่องค์กรหรือหน่วยงานจะนำนโยบาย โครงการ แผนงานไปปฏิบัติได้ จำเป็นจะต้องมีปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้โครงการบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายคือการพัฒนา การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่การปรับปรุงภาครัฐเพื่อให้ตอบสนองต่อส่วนรวมของสังคมยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการนำนโยบายไปปฏิบัติมักมีความยุ่งยากและมีความซับซ้อน เนื่องจากมีผู้เกี่ยวข้องจำนวนมาก ประกอบกับไม่สามารถควบคุมทิศทางหรือนำนโยบายไปปฏิบัติได้ด้วยตัวเองทั้งหมด ดังนั้นจึงได้มีการประมวลตัวแบบของนักวิชาการเพื่อหาแนวทางที่สามารถนำนโยบาย โครงการ แผนงาน ไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการประมวลแนวคิดของนักวิชาการดังกล่าวได้สังเคราะห์ออกมาเป็นตัวแบบแนวคิดทฤษฎีมาใช้ในการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นจากงานวิจัยของ วรเดช จันทรศร มีหนึ่งในตัวแบบที่สำคัญคือ ตัวแบบด้านการจัดการ (Management Model) ซึ่งจะให้ความสำคัญกับสมรรถนะขององค์กรเป็นหลัก โดยถือว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติซึ่งจะได้ผลลัพธ์หรือลัทธิเหล่านั้นจะขึ้นอยู่กับแผนงาน โครงการ ของหน่วยงานเป็นหลักว่าจะสามารถปฏิบัติเป็นไปตามที่คาดหวังได้เพียงใด ดังนั้นองค์กรจำเป็นจะต้องมีโครงสร้างที่เหมาะสม

จะต้องมีการวางแผนที่ดี มีบุคลากรที่เหมาะสมและมีความสามารถ มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกมาช่วยสนับสนุนในการทำงานให้มีประสิทธิภาพ

(ภาพจากงานวิจัยศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการให้บริการแบบศูนย์บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ (One Stop Service) ไปปฏิบัติศึกษารณีย์ สำนักงานเขตสายไหม กรุงเทพมหานคร.คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.)

2.6 ตัวแบบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติของ ไพศาล สุริยะมงคล

ไพศาล สุริยะมงคล (2525) ได้คิดค้นตัวแบบในการมองปัจจัยต่างๆที่อาจมีผลต่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติเพื่อพิจารณาว่านโยบายนั้นจะประสบความสำเร็จหรือไม่ โดยปัจจัยที่ว่านั้นประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ที่มีความชัดเจนว่าอะไรเป็นเป้าหมายหลักของนโยบาย เงินงบประมาณและค่าตอบแทน บุคลากรที่จะช่วยนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผล การเลือกที่ตั้งที่เหมาะสมเพื่อให้การนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดผลสำเร็จ การประสานงานและร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ การประชาสัมพันธ์สื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับนโยบาย โครงการให้ประชาชนได้รับทราบเพื่อสร้างแรงสนับสนุนและการมีส่วนร่วมจากประชาชน ทั้งนี้จะต้องมีการทำให้ประชาชนเกิดความเชื่อถือนโยบายหรือโครงการนั้นๆ จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนทุกกลุ่มเสมอไปด้วย ซึ่งรัฐบาลจะต้องสร้างความชอบธรรมและรักษาเสถียรภาพของตนเองเพื่อให้นโยบายเกิดความต่อเนื่องและได้รับความสนับสนุนจากประชาชน นอกจากนี้ ระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ บรรยากาศทางการเมืองและสภาพสังคมก็มีส่วนสำคัญที่จะกำหนดว่านโยบายหรือโครงการต่างๆนั้นจะประสบความสำเร็จหรือไม่

2.7 มาตรฐานอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกหรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการของคนพิการ

มาตรฐานและการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการได้มีการจัดทำเป็นคู่มือโดย หน่วยปฏิบัติการวิจัยสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุและคนพิการ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้รับมอบหมายจากสำนักส่งเสริมศักยภาพและสิทธิ สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ให้มีการจัดทำคู่มือรายการอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของคนพิการ เพื่อใช้เป็นแนวทางให้กับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้นำไปเป็นมาตรฐานในการปฏิบัติจัดสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้พิการ

มาตรฐานนี้จะต้องมีความสะดวกและมีความมั่นคงแข็งแรงปลอดภัยในการทำงานสำหรับคนพิการทุกประเภท โดยสิ่งอำนวยความสะดวกตามมาตรฐานที่หน่วยงานและองค์กรควรจะต้องจัดอย่างหนึ่งอย่างใดมีดังต่อไปนี้

- (1) ที่นั่งสำหรับคนพิการหรือพื้นที่สำหรับจอดรถเข็นคนพิการ
- (2) ทางลาด
- (3) พื้นผิวต่างสัมผัสสำหรับคนพิการทางการมองเห็น
- (4) บันไดเลื่อนสำหรับคนพิการ
- (5) ทางลาดเลื่อนหรือทางเลื่อนในแนวราบ
- (6) ราวกันตกหรือผนังกันตก
- (7) ถังขยะแบบยกเคลื่อนที่ได้
- (8) สถานที่ติดต่อหรือประชาสัมพันธ์สำหรับคนพิการ
- (9) โทรศัพท์สาธารณะสำหรับคนพิการ
- (10) จุดบริการน้ำดื่มสำหรับคนพิการ
- (11) ตู้บริการเงินด่วนสำหรับคนพิการ
- (12) ประตูสำหรับคนพิการ
- (13) ห้องน้ำสำหรับคนพิการ
- (14) ลิฟต์สำหรับคนพิการ
- (15) ที่จอดรถสำหรับคนพิการ
- (16) สัญญาณเสียงและสัญญาณแสงขอความช่วยเหลือสำหรับคนพิการ
- (17) ป้ายแสดงอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ
- (18) ทางสัญจรสำหรับคนพิการ

- (19) ทั่วไปรณีย์สำหรับคนพิการ
- (20) พื้นที่สำหรับหนึ่ภัยของคนพิการ
- (21) การประกาศเตือนภัยสำหรับคนพิการทางการมองเห็น และตัวอักษรไฟวิ่งหรือสัญญาณไฟเตือนภัยสำหรับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
- (22) การประกาศข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับคนพิการทางการมองเห็น และตัวอักษรไฟวิ่งหรือป้ายแสดงความหมายสำหรับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
- (23) เจ้าหน้าที่ซึ่งผ่านการฝึกอบรมและมีคุณสมบัติตรงกับความต้องการของคนพิการแต่ละประเภทอย่างน้อยหนึ่งคนเพื่อให้บริการคนพิการ ลักษณะของอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนด ในบัญชีท้ายกฎกระทรวงนี้

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บพิร รัตนบุรี (2552) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการให้บริการแบบศูนย์จุดเดียวแบบเบ็ดเสร็จ (one stop service) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษาสำนักงานเขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ 5 ประการ คือ ปัจจัยด้านเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ ปัจจัยด้านบุคลากรผู้ให้บริการ และปัจจัยด้านสมรรถนะของหน่วยงานปฏิบัติอยู่ในระดับความสำเร็จปานกลาง ส่วนปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของผู้รับบริการและการสนับสนุนจากฝ่ายการเมืองอยู่ในระดับความสำเร็จน้อย

มหาวิทยาลัยมหิดล (2556) ได้ศึกษาการเข้าถึงสิทธิคนพิการและการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการในแต่ละด้าน สำหรับผลการศึกษาด้านกีฬาและนันทนาการพบว่าผู้พิการและคนดูแลผู้พิการนั้นเข้าถึงกีฬาและนันทนาการประเภทต่างๆได้น้อย โดยมีผู้พิการกว่าครึ่งไม่สามารถเข้าถึงได้ ประกอบด้วยคือ กีฬาพื้นบ้าน กีฬาสากล กีฬาสัมพันธ์คนพิการ สะสมวัสดุสิ่งของ การแสดงศิลปะ ยกเว้นการฟังเพลง ร้องเพลง และเล่นดนตรี

สิวล นพทิพย์ (2554) ได้ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการการออกกำลังกายของผู้พิการทางภายในจังหวัดนนทบุรี โดยศึกษาจากผู้พิการประเภทวีลแชร์ พบว่า ผู้พิการมีปัญหาไม่มีผู้ช่วยเหลือในขณะออกกำลังกาย สถานที่ออกกำลังกายกลางแจ้ง การใช้ตู้น้ำดื่มซึ่งตั้งอยู่ใกล้จุดออกกำลังกาย ขาดบุคลากรผู้ชำนาญด้านกีฬา สำหรับความต้องการของผู้พิการประเภทวีลแชร์ ประกอบด้วย ต้องการสถานที่ออกกำลังกายกลางแจ้งมีอากาศถ่ายเทสะดวก ต้องการบุคลากรชำนาญพิเศษในการแนะนำการออกกำลังกาย ต้องการให้มีบริการห้องน้ำผู้พิการมากขึ้นและสะดวก ต้องการตู้น้ำดื่มในพื้นที่การออกกำลังกาย ต้องการทางความลาดชัน ทั้งนี้ผู้พิการยังต้องการสถานที่ออกกำลังกายสำหรับการจัดส่งแข่งขันกีฬาคนพิการ

ลือชัย เจริญทรัพย์ (2538) ทำศึกษาการด้านประสิทธิผลในการให้บริการของสำนักงานเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร พบว่าปัญหาด้านบริการของสำนักงานเขตบางเขนคือ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตเองขาดความกระตือรือร้นในการให้บริการ ขาดความต่อเนื่องในการให้บริการประชาชน อีกทั้งระบบการบริการของสำนักงานเขตก็ยังมีค่าล่าช้าจากขั้นตอนการดำเนินงานที่มากเกินไปจนเกิดความจำเป็น บริการที่ไม่ถึงมือประชาชนทุกคน และยังขาดความทันสมัยอีกด้วย

อุดมพร พัฒนโกวิท (2549) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้การบริการของสำนักทะเบียนท้องถิ่นของกรุงเทพมหานครเกิดประสิทธิภาพ โดยผลการศึกษาพบว่าสถานที่ให้บริการที่มีความสะดวกสบาย ขั้นตอนเข้ารับบริการที่รวดเร็ว เจ้าหน้าที่ที่มีความกระตือรือร้น และมีความเชี่ยวชาญตรงกับภาระงานของตนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริการ

บทที่ 3

กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการกีฬาของผู้พิการ ณ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) โดยอภิปรายผลการวิจัยในเชิงคุณภาพ และมุ่งตอบคำถามในประเด็นต่างๆ ที่ได้ศึกษา โดยมีวิธีการดังต่อไปนี้

3.1 กรอบแนวคิดการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการกีฬาของผู้พิการ ณ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) โดยมีการประยุกต์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการให้บริการที่ บพิธ รัตนบุรี (2552) ได้กำหนดขึ้นเป็นเบื้องต้น ดังต่อไปนี้

3.1.1 ปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กร (ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น))

ปัจจัยด้านนี้คือปัจจัยจากการศึกษาโครงสร้างของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย- ญี่ปุ่น) ที่มีส่วนสำคัญในการกำหนดโครงการหรือแผนงาน และนำโครงการเหล่านั้นไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งส่งผลต่อการให้บริการด้านกีฬาแก่ผู้พิการ โดยในงานวิจัยของ บพิธ รัตนบุรี (2552: 39) ได้นำปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กรมาใช้เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการให้บริการแบบศูนย์บริการแบบจุดเดียว โดยอ้างอิงจากทฤษฎีของ วรเดช จันทรศร ซึ่งได้เสนอตัวแบบด้านการจัดการ ประกอบด้วย โครงสร้าง บุคลากร งบประมาณ สถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ ที่มีความสำคัญในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ

3.1.2 ปัจจัยด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

ปัจจัยนี้เน้นถึงประสิทธิภาพในการให้บริการแก่ผู้พิการ ความเหมาะสมของสถานที่ให้บริการด้านกีฬา อุปกรณ์กีฬาแต่ละประเภทที่มีให้บริการเฉพาะสำหรับคนพิการ นอกจากนี้ยังรวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีความสำคัญและตรงตามมาตรฐานของ “รายการอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของคนพิการ” เพื่อให้ผู้พิการสามารถใช้บริการด้านกีฬา ณ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ได้อย่างเต็มที่ตามความต้องการ

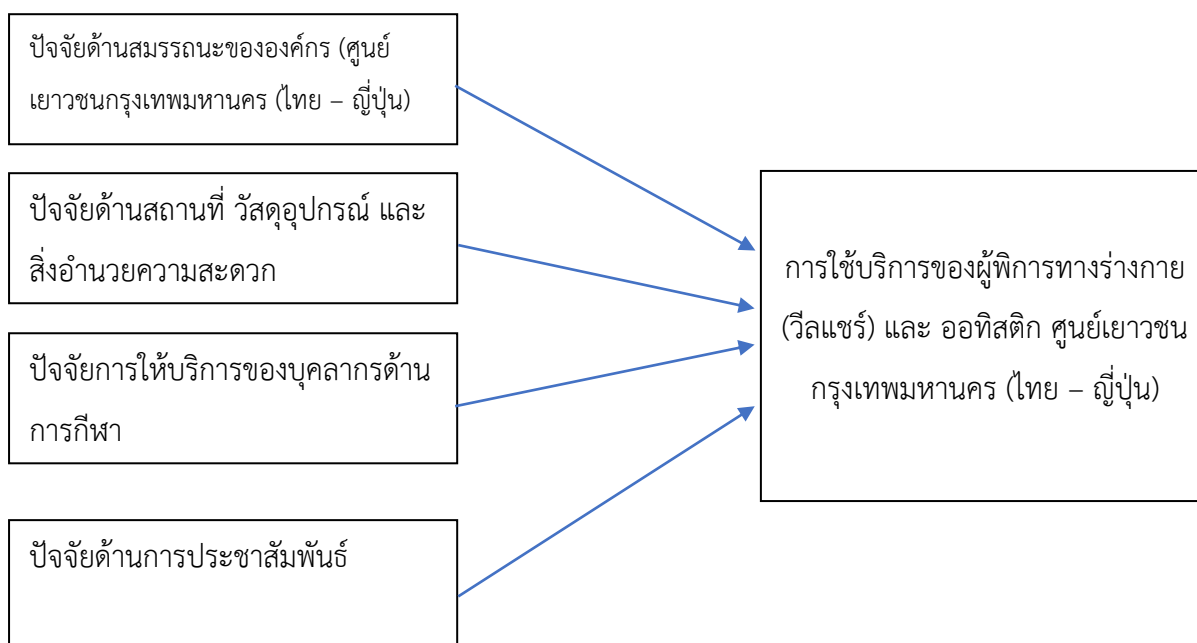
3.1.3 ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์

การสื่อสารหรือการบอกสู่ประชาชนเพื่อให้ประชาชนเกิดความเข้าใจในนโยบาย การประชาสัมพันธ์ เพื่อให้รับรู้ข่าวสารนั้นจึงเป็นการลดความรู้สึกที่ไม่ได้ยอมรับจากสังคม หรือการไม่มีส่วนร่วมของประชาชน รวมถึงทำให้หน่วยงานภายนอกมีความรู้สึกดีต่อนโยบาย โดยจะต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้ทั้งประชาชนและหน่วยงานภายนอกเห็นถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ

3.1.4 ปัจจัยการให้บริการของบุคลากรช่วยเหลือด้านการกีฬา

ปัจจัยในด้านบุคลากรเน้นถึงความรู้ความสามารถในการให้บริการด้านกีฬาที่มีลักษณะเฉพาะด้านหรือตรงกับความต้องการของผู้พิการแต่ละประเภท และจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อการให้บริการ โดยในงานวิจัยของ บพิศ รัตนบุรี (2552 : 39) ได้อธิบายว่าหากบุคลากรขาดคุณภาพในการปฏิบัติงานจะทำให้นโยบายขององค์กรไม่ประสบความสำเร็จได้ ฉะนั้นบุคลากรที่มีความน่าสนใจจะต้องมีความกระตือรือร้น มีเมตตาริจิต และมีความเต็มใจในการให้บริการ

กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย

3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้ปกครอง-ผู้พิการออทิสติก ประกอบด้วยผู้ปกครองของผู้พิการออทิสติกจำนวน 3 ราย ผู้พิการออทิสติก 2 ราย เจ้าหน้าที่สมาคมออทิสติกสามัคคีไทย 1 ราย และเจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการชำนาญการศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) 1 ราย

นอกจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมจากงานวิจัยสภาพปัญหาและความต้องการออกกำลังกายของผู้พิการทางกายในจังหวัดนนทบุรี จากวารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งได้ศึกษาผู้พิการวีลแชร์ จำนวน 335 คน ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาศึกษาและใช้ในการวิเคราะห์เพื่อนำเสนอแนวทางการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการด้านกีฬาของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น)

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.1 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างคำถาม

แบบสอบถามที่นำมาใช้ เป็นแบบสอบถามแบบมีโครงสร้างคำถามและเป็นแบบสอบถามข้อมูลเบื้องต้นของผู้พิการและเจ้าหน้าที่ รวมทั้งคำถามแบบแสดงความคิดเห็น โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 แบบใช้สัมภาษณ์ผู้พิการ ผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่ของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น)

1. แบบสอบถามผู้พิการใช้หลักทฤษฎี ERG Theory หรือทฤษฎีตามความต้องการมาประยุกต์ใช้สำหรับสอบถามความต้องการของผู้พิการออทิสติก โดยประกอบด้วย 1. ความต้องการเพื่อดำรงชีพ 2. ความต้องการด้านความสัมพันธ์ 3. ความต้องการก้าวหน้า ทั้งนี้ได้ขอความร่วมมือนำผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่สมาคมออทิสติกสามัคคีไทยให้มีส่วนร่วมในการสัมภาษณ์ซึ่งผู้ปกครองรวมถึงเจ้าหน้าที่ดังกล่าวเป็นผู้ดูแลผู้พิการออทิสติกอย่างใกล้ชิดในการใช้บริการศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) บ่อยครั้ง

2. แบบสอบถามเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชน (ไทย - ญี่ปุ่น) นั้นจะนำทฤษฎีตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ: ตัวแบบด้านการจัดการ ซึ่งได้นำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบสอบถามแบบมีโครงสร้างประกอบด้วย

1. ด้านโครงสร้าง 2. ด้านงบประมาณ 3. ด้านบุคลากร 4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก/สถานที่และอุปกรณ์

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการที่ผู้วิจัยใช้เก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

3.4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม รวม 7 คน คือแบบสัมภาษณ์สำหรับเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) จำนวน 1 คน และแบบสัมภาษณ์ผู้พิการออทิสติกที่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่สมาคมออทิสติกสามัคคีไทยรวมกันจำนวน 6 คน

3.4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ผู้วิจัยได้ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของผู้พิการวีลแชร์ในการใช้บริการด้านกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกมาตรฐานสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ รวมถึงเอกสารงานวิจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เชิงตรรกะ หาข้อสรุปและพรรณนาซึ่งเป็นการวิเคราะห์เชิงคุณภาพเพื่อเสนอแนะการพัฒนาและปรับปรุงศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

3.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมจากงานวิจัยเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการออกกำลังกาย โดยได้ศึกษาผลการวิจัยดังกล่าวและได้นำเอาผลการวิจัยมาใช้วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบกับสิ่งอำนวยความสะดวกของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการศึกษาของผู้พิการ ณ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอดังต่อไปนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กร (ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น))
- 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการให้บริการของบุคลากรด้านกีฬา
- 4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กร (ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น))

เนื่องจากศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ทำหน้าที่ในการให้บริการจัดกิจกรรมกีฬาและนันทนาการขั้นพื้นฐาน และขั้นพัฒนาทักษะ รวมถึงบริการต่างๆ ผู้วิจัยได้มีการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) จำนวน 1 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ตัวแบบด้านการจัดการมาประยุกต์เพื่อวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์ได้ดังนี้

4.1.1 ด้านโครงสร้าง

เจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการมีความเห็นว่าจากโครงสร้างแผนกงานต่างๆ ของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ซึ่งประกอบด้วย 3 ฝ่ายงาน คือ 1. ฝ่ายบริหารงานทั่วไป 2. กลุ่มงานนันทนาการและกีฬา 3. กลุ่มงานวิชาการ แผนงาน และประชาสัมพันธ์ นั้นมีความคล่องตัวในการให้บริการด้านกีฬาแก่ประชาชนทุกประเภท เนื่องจากทั้งสามฝ่ายงานต่างมีหน้าที่ที่ครอบคลุมการให้บริการฝึกอบรมปฏิบัติงาน พัฒนาบุคลากร และจัดกิจกรรมกีฬาและนันทนาการขั้นพื้นฐานและพัฒนาทักษะ ทั้งนี้ยังมีหน้าที่สำคัญในการสำรวจวิจัยความต้องการของผู้มารับบริการเพื่อการจัดทำแผนงาน โครงการ/กิจกรรมร่วมด้วย

ฉะนั้นการบริการด้านกีฬารวมถึงการจัดกิจกรรมทางกีฬาของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) จึงถือเป็นภารกิจสำคัญในการพัฒนาเด็ก เยาวชนและประชาชนทุกประเภทในด้านกีฬาได้

4.1.2 ด้านบุคลากร

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการได้ให้ข้อมูลในด้านบุคลากรด้านกีฬา ซึ่งมีเจ้าหน้าที่พลศึกษาจำนวน 8 คน ว่าเพียงพอต่อการให้บริการในการฝึกสอนด้านกีฬาและพลศึกษาแก่

ประชาชนที่มาใช้บริการ แต่อย่างไรก็ตามทางศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ยังมีความจำเป็นต้องการบุคลากรทางด้านพลศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญด้านนันทนาการเพิ่มขึ้น เนื่องจากบุคลากรด้านนี้มีความสามารถในการทำวิจัยและมีความรู้หรือทักษะการปฏิบัติงานกว้างหรือหลากหลายในการบริการด้านกีฬาแก่ประชาชนทุกประเภท

4.1.3 ด้านงบประมาณ

งบประมาณที่ได้รับจะเป็นในรูปแบบการจัดสรรงบประมาณจากกรุงเทพมหานครที่ได้จัดสรรไว้ให้กับสำนักวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว ซึ่งศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ที่เป็นกองงานหนึ่งในสำนักวัฒนธรรมฯ จะต้องเสนอโครงการหรือแผนงานเพื่อของบประมาณที่ได้จัดสรรไว้ จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการที่ได้พูดถึงงบประมาณของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) นั้นไม่มีการแบ่งบออกเป็นส่วนที่เอาไว้ใช้จัดทำโครงการใดโครงการหนึ่งโดยเฉพาะแต่จะเป็นในลักษณะงบประมาณที่เก็บรวมไว้ใช้กับทุกๆ โครงการซึ่งไม่ควรจะแยกออกจากกัน

ดังนั้นการจะเสนอทำโครงการ แผนงานหรือกิจกรรมต่างๆ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) จะต้องเสนอโครงการที่เกี่ยวกับการให้บริการด้านกีฬาแก่ผู้พิการวีลแชร์และออทิสติก เพื่อของบประมาณมาจัดทำกิจกรรมหรือแผนงานดังกล่าว

4.1.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และกิจกรรม

ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ให้บริการด้านกีฬาแก่เด็ก เยาวชนและประชาชนทุกประเภทรวมถึงได้มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการด้านกีฬาต่างๆ อย่างเท่าเทียมกัน

เจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการให้ความเห็นว่าในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะรองรับผู้พิการทางศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ก็มีอาคารกีฬาเวสน์ 1 ซึ่งสร้างมาเพื่อเป็นอารยสถาปัตยกรรมรองรับเด็ก เยาวชนหรือประชาชนทุกประเภทที่มาใช้บริการด้านกีฬาหรือการออกกำลังกายภายในอาคาร ซึ่งก็จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ผู้พิการสามารถมาใช้บริการได้ เช่น ห้องน้ำคนพิการ ทางลาดชัน เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) ในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มีห้องน้ำไม่เพียงพอต่อความต้องการ ซึ่งทางศูนย์ฯ ก็ได้ใช้บริการห้องน้ำเคลื่อนที่ที่ได้จัดไว้ตามบริเวณอาคารหรือจุดต่างๆของศูนย์เยาวชนฯ ทำให้ผู้ออกกำลังกายซึ่งไม่ว่าจะเป็นเด็ก เยาวชน หรือผู้พิการจำเป็นต้องเดินทางไกลเพื่อไปใช้บริการ ซึ่งในเรื่องนี้ทางศูนย์ฯ กำลังมีการปรับปรุงเพิ่มห้องน้ำเพื่อให้มีจำนวนเพียงพอแก่ผู้มาใช้บริการ

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สอบถามเจ้าหน้าที่ถึงสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานของผู้พิการรวมทั้งการสังเกตในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ซึ่งได้นำรายการมาตรฐานรายการอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของผู้พิการมาใช้ในการสำรวจ โดยได้ข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1.4.1 สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานสำหรับผู้พิการ

สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานสำหรับผู้พิการ	
มีให้บริการ	ไม่มีให้บริการ
ทางลาดสำหรับรถเข็นคนพิการ	ที่นั่งสำหรับคนพิการหรือพื้นที่สำหรับจอดรถเข็นคนพิการ (ยังไม่ครอบคลุมทั่วพื้นที่ศูนย์)
ราวกันตกหรือผนังกันตก	ประตูสำหรับคนพิการ
สถานที่ติดต่อหรือประชาสัมพันธ์สำหรับคนพิการ	ทางเลื่อนในแนวราบ
จุดบริการน้ำดื่มสำหรับคนพิการ	สัญญาณเสียงและสัญญาณแสงขอความช่วยเหลือสำหรับคนพิการ
ห้องน้ำสำหรับคนพิการ (ยังไม่ครอบคลุมทั่วพื้นที่กำลังอยู่ระหว่างปรับปรุง)	ป้ายแสดงอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ
ที่จอดรถสำหรับคนพิการ	ทางสัญจรสำหรับคนพิการ
	พื้นที่หนีภัยสำหรับคนพิการ
	การประกาศเตือนภัยสำหรับคนพิการ และตัวอักษรไฟวิ่งหรือสัญญาณไฟเตือนภัยสำหรับคนพิการ ทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย
	ลิฟท์สำหรับคนพิการ
	เจ้าหน้าที่ซึ่งผ่านการฝึกอบรมและมีคุณสมบัติตรงกับความต้องการของคนพิการแต่ละประเภทอย่างน้อยหนึ่งคนเพื่อให้บริการคนพิการ

จากตารางดังกล่าวผู้วิจัยได้สำรวจและพบว่าศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) มีสิ่งอำนวยความสะดวกคือ ทางลาดสำหรับคนพิการ ราวกันตกหรือผนังกันตก สถานที่ติดต่อหรือประชาสัมพันธ์สำหรับคนพิการ จุดบริการน้ำดื่มสำหรับคนพิการซึ่งยังไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ จะมีเพียงแห่งเดียว คือ อาคารกีฬาเวสน์ 1 เท่านั้น นอกจากนี้ก็มีที่จอดรถสำหรับคนพิการ

ในส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานสำหรับผู้พิการในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ที่ยังไม่มีให้บริการ คือ ที่นั่งสำหรับคนพิการหรือพื้นที่สำหรับจอดรถเข็นคนพิการ ประตูสำหรับคนพิการ ทาง

เลื่อนในแนวราบ สัญญาณเสียงและสัญญาณแสงขอความช่วยเหลือสำหรับคนพิการ ป้ายแสดงอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ ทางสัญจรสำหรับคนพิการ พื้นที่หนีภัยสำหรับคนพิการ ลิฟท์สำหรับคนพิการ การประกาศเตือนภัยสำหรับคนพิการ และตัวอักษรไฟวิ่งหรือสัญญาณไฟเตือนภัยสำหรับคนพิการ ทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย และเจ้าหน้าที่ที่ให้บริการแก่ผู้พิการโดยเฉพาะ

จากมาตรฐานดังกล่าวจากรายการมาตรฐานรายการอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของผู้พิการ ผู้วิจัยได้คัดเลือกบางรายการของสิ่งอำนวยความสะดวกออกไป เนื่องจากเห็นว่าสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานดังกล่าวนี้ เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกในเชิงพาณิชย์ซึ่งไม่มีผลมากนักในการใช้บริการด้านกีฬา รวมถึงรายการซึ่งมีลักษณะการใช้ที่ทับซ้อนกัน เช่น ตู้บริการเงินด่วนสำหรับคนพิการ บันไดเลื่อนสำหรับคนพิการ (ซึ่งจะใช้ลิฟต์ทดแทน) ถังขยะแบบยกเคลื่อนที่ได้ เนื่องจากทางศูนย์เยาวชนมีการให้บริการถังขยะอยู่ทุกบริเวณ เป็นต้น

4.1.4.2 สิ่งอำนวยความสะดวกด้านกีฬา

ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) เป็นศูนย์ที่ให้บริการด้านกีฬาและนันทนาการแก่ประชาชน จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่และเข้าสังเกตพบว่า ในเรื่องสถานที่ของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) มีสถานที่อำนวยความสะดวกด้านกีฬา โดยเฉพาะลานกีฬาต่างๆ เช่น ลานกีฬากลางแจ้ง มีเทนนิส วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ ฟุตซอล สระว่ายน้ำ ซึ่งลานกีฬาต่างๆเหล่านี้สามารถประยุกต์ให้ผู้พิการวีลแชร์มาใช้บริการได้ นอกจากนั้นยังมีสระว่ายน้ำที่สามารถให้บริการกับผู้พิการได้เช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามการบริการในด้านอุปกรณ์กีฬานั้นจะเป็นลักษณะกีฬาทั่วไป และอุปกรณ์จะเป็นไปในลักษณะของอุปกรณ์กีฬาทั่วไป ซึ่งยังไม่มีอุปกรณ์กีฬาที่ไว้ใช้ให้บริการสำหรับคนพิการโดยเฉพาะ เช่น อุปกรณ์กีฬาบอคเซีย

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้พิการออสติติกโดยมีผู้ปกครองช่วยให้ข้อมูล และการศึกษางานวิจัยผู้พิการด้านร่างกาย (วีลแชร์) ต่อปัจจัยในด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และ สิ่งอำนวยความสะดวก จะมีความแตกต่างกัน คือ กลุ่มผู้พิการด้านร่างกาย (วีลแชร์) นั้น มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานสำหรับผู้พิการ โดยในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาประเภทต่างๆ ผู้พิการวีลแชร์นั้นจำเป็นต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกมาช่วยสนับสนุนในการเล่นกีฬาบริเวณภายในสถานที่หรืออาคารกีฬา เช่น ห้องน้ำผู้พิการ ตู้กดน้ำดื่มหรือจุดบริการน้ำดื่ม ทางลาดชัน

ผู้พิการยังมีความต้องการในด้านสถานที่ในการเล่นกีฬากลางแจ้ง ซึ่งมีอากาศถ่ายเทได้สะดวก ไม่มีควันฝุ่นละออง เนื่องจากการเล่นกีฬาของผู้พิการวีลแชร์นั้นมีชนิดกีฬาที่จะต้องใช้อาคารที่กว้างขวาง โดยกีฬาที่ผู้พิการวีลแชร์เล่นนั้น เช่น wheelchair tennis , wheelchair racing, กีฬาเปตอง เป็นต้น

นอกจากสิ่งอำนวยความสะดวกในการเล่นกีฬาและสถานที่แล้ว ผู้พิการนั้นยังขาดแคลนอุปกรณ์กีฬาที่ยังมีไม่เพียงพอ ซึ่งอุปกรณ์ทางกีฬาของผู้พิการวีลแชร์บางอย่าง นั้นจะมีความแตกต่างจากอุปกรณ์ที่ศูนย์ฯ ให้บริการอุปกรณ์กีฬาทั่วไปบางชนิดกีฬา เช่น อุปกรณ์กีฬาบอคเซีย ซึ่งจะมีลักษณะคล้ายเปตองแต่จะมีลักษณะพิเศษที่แตกต่าง คือ สัญลักษณ์สี มาตรฐาน เป็นต้น

สำหรับผู้พิการออทิสติกซึ่งผู้ปกครองของผู้พิการทั้ง 3 ท่านและเจ้าหน้าที่สมาคมออทิสติกสามัคคีไทย 1 ท่านได้ให้ความเห็นว่ามีความต้องการในด้านสถานที่ที่จะให้ผู้พิการออทิสติกนั้นได้เล่น เนื่องจากในขณะที่ทางสมาคมออทิสติกสามัคคีไทยขอความร่วมมือในการใช้บริการสถานที่นั้น มักจะได้รับการปฏิเสธจากศูนย์บริการด้านกีฬาอื่นๆ โดยเหตุผลที่ผู้พิการออทิสติกนั้นจะไม่สามารถควบคุมให้อยู่ในความสงบได้ เช่น เสียงดัง สภาพจิตใจที่จะมีแนวโน้มแสดงออกที่รุนแรง ทำให้ผู้พิการออทิสติกขาดโอกาสในการเข้าถึงด้านกีฬา

อย่างไรก็ตามทางศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ก็ให้บริการในด้านสถานที่แก่ผู้พิการออทิสติกในประเภทกีฬาว่ายน้ำซึ่งเป็นการขอสถานที่จากสมาคมออทิสติกสามัคคีไทย

ในสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์นั้น ผู้พิการออทิสติกที่สามารถให้ข้อมูลและโต้ตอบได้ โดยมีความเห็นว่าสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์จะไม่ส่งผลกระทบต่อในการใช้บริการของผู้พิการออทิสติกมากนัก เพียงแต่จำเป็นต้องรักษาสภาพอุปกรณ์กีฬาให้มีความพร้อมในการใช้อยู่เสมอ รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ (ห้องน้ำทั่วไป) ให้มีมากขึ้นเนื่องจากศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ยังไม่มีเพียงพอในการให้บริการ

4.3 ปัจจัยการให้บริการของบุคลากรด้านการกีฬา

ผู้พิการได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยในด้านบุคลากรว่าปัจจุบันบุคลากรสามารถให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการเล่นกีฬาแก่ผู้พิการได้ แต่อย่างไรก็ตามบุคลากรที่ให้บริการที่มีความรู้เกี่ยวกับกีฬาสำหรับผู้พิการนั้นยังมีจำนวนน้อยมาก เช่นกีฬา ประเภทบอคเซีย ซึ่งจะต้องอาศัยการทำความเข้าใจถึงกฎกติกาเป็นพิเศษ รวมถึงความรู้ความเข้าใจในผู้พิการที่มีความสามารถจำกัดในการเล่นกีฬามากกว่าคนทั่วไป ดังนั้นหากบุคลากรมีความรู้ความสามารถตรงตามความต้องการในการเล่นกีฬาของผู้พิการ คือ มีความชำนาญในกีฬาเฉพาะสำหรับผู้พิการ จะทำให้ผู้พิการได้เข้าถึงการเล่นกีฬาอย่างเต็มที่ตามความต้องการ และสามารถแนะนำ สนับสนุนเทคนิคในการเล่นกีฬาได้อย่างเหมาะสมด้วย

ถึงแม้ว่าปัจจุบันทางศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) จะมีการให้บริการสระว่ายน้ำแก่ผู้พิการออทิสติกโดยการขอใช้บริการของสมาคมออทิสติกสามัคคีไทย ซึ่งการบริการในแง่ของบุคลากรต่อการสอนว่ายน้ำให้แก่ผู้พิการออทิสติก จะเป็นในลักษณะการนำบุคลากรจากที่สมาคมออทิสติกคัดเลือกสรรหามาจากภายนอกเพื่อมาเสริมบุคลากรสอนว่ายน้ำของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย- ญี่ปุ่น) แต่เนื่องจาก

บุคลากรในวันเสาร์นั้นจะไม่อยู่ในเวลาราชการ ทำให้ขาดแคลนบุคลากรในการอำนวยความสะดวกแก่ผู้พิการ ออทิสติกที่มาใช้บริการ

4.4 ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์

จากความเห็นของผู้พิการและเจ้าหน้าที่นั้นหนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการพบว่าการประชาสัมพันธ์จะส่งผลต่อการเข้ามาใช้บริการ โดยเจ้าหน้าที่ที่มีความเห็นว่าแม้ว่าทางศูนย์เยาวชน กรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) จะสามารถมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ตอบสนองความต้องการของผู้พิการ แต่ถ้าหากไม่มีการประชาสัมพันธ์หรือการบอกด้วยวิธีต่างๆ ก็จะทำให้ไม่สามารถมาใช้บริการได้เท่าที่ควร เพราะฉะนั้นสิ่งสำคัญในการให้บริการนั้นคือการประชาสัมพันธ์ แม้ว่าทางศูนย์เยาวชน กรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ในปัจจุบันจะมีการประชาสัมพันธ์ผ่านเครือข่ายสังคมต่างๆ แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆของศูนย์เยาวชนฯกำลังอยู่ในช่วงการปรับปรุง ก่อสร้างลานกีฬาหรือลู่วิ่ง ส่งผลต่อการบริการด้านกีฬาและออกกำลังกาย

ในส่วนเจ้าหน้าที่สมาคมออทิสติกสามัคคีไทยนั้นมีความเห็นว่าการประชาสัมพันธ์ก็จะส่งผลต่อการมาใช้บริการ ซึ่งในปัจจุบันผู้พิการมาใช้ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) โดยการบอกต่อกันมาจากผู้ที่มาใช้ศูนย์เยาวชนฯ แต่ไม่ได้มาจากการประชาสัมพันธ์จากศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น)

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการประชาสัมพันธ์ของศูนย์เยาวชนจะยังไม่สามารถดึงดูดให้ผู้พิการมาใช้ศูนย์ฯได้ แต่จากการบอกต่อจากผู้ใช้บริการจากบุคคลต่างๆทำให้สมาคมออทิสติกสามัคคีไทยมาขอใช้บริการว่ายน้ำจากศูนย์ฯ เพื่อให้ผู้พิการออทิสติกได้เล่นกีฬาและออกกำลังกาย ตอบต่อความต้องการของผู้ปกครองและผู้พิการออทิสติก รวมถึงได้ขอใช้กิจกรรมด้านอื่นๆที่จะพัฒนาผู้พิการออทิสติกด้วยกีฬา

ในการประชาสัมพันธ์นั้นมีส่วนสำคัญ แต่สิ่งที่สำคัญอีกอย่างที่ทำให้ผู้พิการได้มีโอกาสในการเล่นกีฬา คือ กิจกรรมหรือกีฬาที่ทำให้ผู้พิการได้มีโอกาสเล่น หากมีการประชาสัมพันธ์ที่จะสามารถดึงดูดผู้พิการเข้ามาใช้ก็ต้องมาควบคู่กับกิจกรรมกีฬาหรือสิ่งอำนวยความสะดวก เพราะมีฉะนั้นหากมีการประชาสัมพันธ์เพียงอย่างเดียวแต่ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกหรือกิจกรรมทางกีฬาที่ทำให้ผู้พิการมีโอกาสได้เล่นกีฬา การประชาสัมพันธ์นั้นก็ทำให้ไม่สามารถดึงดูดผู้พิการมาใช้บริการได้

บทที่ 5

สรุปผลวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัย “ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการกีฬาของผู้พิการ ณ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้พิการในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) 2) เพื่อนำผลการศึกษาไปเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงที่สอดคล้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้บริการด้านการกีฬาของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ของผู้พิการ

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ ผู้พิการออทิสติกที่มาใช้บริการศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย- ญี่ปุ่น) จำนวน 2 คน พร้อมผู้ปกครองของผู้พิการออทิสติกที่มาใช้บริการที่ศูนย์เยาวชนฯ จำนวน 3 คน นอกจากนี้ยังได้มีการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่สมาคมออทิสติกสามัคคีไทยจำนวน 1 คน และ เจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างคำถามจำนวน 2 ชุด ใช้การวิเคราะห์เชิงตรรกะ และพรรณนา

5.1 สรุปผลการวิจัยจากแบบสัมภาษณ์

5.1.1 ปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กร (ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น))

ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) คอยทำหน้าที่ในการให้บริการด้านการกีฬานันทนาการขั้นพื้นฐาน รวมถึงการพัฒนาทักษะ รวมถึงบริการต่างๆ เช่นการจัดกิจกรรม โดยผู้วิจัยได้ใช้ตัวแบบด้านการจัดการของวอร์เดซ จันทรศร มาใช้ในการศึกษาคั้งนี้

5.1.1.1 ด้านโครงสร้าง

ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย – ญี่ปุ่น) มีโครงสร้างแบ่งเป็น 3 ฝ่ายงาน คือ 1.ฝ่ายบริหารงานทั่วไป 2.กลุ่มงานนันทนาการและกีฬา 3. กลุ่มงานวิชาการ แผนงาน และประชาสัมพันธ์ ซึ่งการบริการต่าง ๆ นั้นมีความคล่องตัว เนื่องจากในแง่การบริการ มีฝ่ายงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยเฉพาะในด้านการกีฬา นอกจากนี้ยังมีฝ่ายกลุ่มงาน วิชาการ แผนงานและประชาสัมพันธ์ในการสำรวจความพึงพอใจและวางแผนงาน โครงการหรือกิจกรรมต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้บริการ

5.1.1.2 ด้านบุคลากร

บุคลากรของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) มีบุคลากรที่เพียงพอแก่การให้บริการด้านการกีฬาโดยบุคลากรด้านกีฬาพลศึกษาจำนวน 8 คน ซึ่งมีความรู้ความสามารถในด้านกีฬา แต่อย่างไรก็ตามทาง

ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ยังมีความจำเป็นที่ต้องการบุคลากรด้านกีฬาที่มีความเชี่ยวชาญ ด้านนันทนาการเพิ่มขึ้นเนื่องจากมีความรู้ความสามารถรอบด้าน เช่น ในด้านการวิจัย การฝึกสอน และ กิจกรรมนันทนาการต่างๆที่จะมาช่วยเสริมให้บุคลากรด้านกีฬามีประสิทธิภาพมากขึ้น

5.1.1.3 ด้านงบประมาณ

ในด้านงบประมาณของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) นั้นได้รับการจัดสรรจาก กรุงเทพมหานคร และเพื่อให้ได้งบประมาณมาสนับสนุนศูนย์เยาวชนฯ จำเป็นที่จะต้องเสนอแผนงาน โครงการหรือ กิจกรรมเพื่อเสนอของบประมาณเพื่อนำมาจัดทำ ทั้งนี้ด้วยระบบและวิธีการได้มาซึ่งงบประมาณดังกล่าว เจ้าหน้าที่นันทนาการวิชาการเยาวชนชำนาญการมีความเห็นว่าวิธีการจัดสรรงบหรือการได้มาซึ่งงบประมาณ นั้นมีความเหมาะสมแล้ว เนื่องจากการจัดทำโครงการจะได้ไม่มีความเหลื่อมล้ำซึ่งกันและกัน และจะเป็นผล ดีกว่าเพราะงบประมาณจะสอดคล้องกับแผนงาน โครงการหรือกิจกรรม

5.1.1.4 สิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และวัสดุอุปกรณ์

ในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานของผู้พิการ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) มี อารยสถาปัตยกรรมที่อาคารกีฬาเวสน์ 1 ซึ่งไว้ใช้สำหรับการให้บริการแก่ผู้พิการ แต่อย่างไรก็ตามจากข้อมูลที่ได้จาก การทบทวนวรรณกรรมเมื่อเปรียบเทียบกับรายการอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานสำหรับผู้พิการนั้นยัง ไม่สามารถครอบคลุมถึงความต้องการผู้พิการได้ โดยเฉพาะในกลุ่มผู้พิการวีลแชร์ ที่ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก พื้นฐานที่มีประสิทธิภาพตามมาตรฐานและครอบคลุมความต้องการ

สำหรับอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกด้านกีฬา ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) มี สถานที่ในการบริการด้านกีฬาแก่ผู้พิการคือลานกีฬากลางแจ้ง เพื่อให้ผู้พิการได้มาใช้บริการในด้านกีฬาต่างๆ เช่นลานกีฬาบาสเกตบอล เทนนิส รวมถึงอาคารกีฬาในร่มที่เป็นอารยสถาปัตยกรรม คืออาคารกีฬาเวสน์ 1 อย่งไร ก็ตามจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ในด้านอุปกรณ์กีฬาทางศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) มี ให้บริการเฉพาะแต่อุปกรณ์กีฬาทั่วไป สำหรับอุปกรณ์กีฬาเฉพาะผู้พิการนั้นยังไม่มีบริการรองรับมากพอ เช่น อุปกรณ์บอคเซีย

5.1.2 ปัจจัยด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

ความต้องการในด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้พิการวีลแชร์และผู้พิการ ออทิสติกมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้พิการวีลแชร์ต้องการให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อช่วยให้สามารถใช้ บริการได้อย่างสะดวก เช่น ห้องน้ำผู้พิการ ตู้กดน้ำดื่ม ฯลฯ อีกทั้งยังมีความต้องการสถานที่เล่นกีฬาและ อุปกรณ์กีฬาที่มีความเหมาะสมกับตน เช่น ลานกีฬาสำหรับกีฬา Wheelchair racing ลานเปตอง เป็นต้น

ส่วนผู้พิการออทิสติกนั้นไม่ได้มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน สถานที่เล่นกีฬาหรืออุปกรณ์กีฬาเฉพาะเหมือนกับผู้พิการวีลแชร์ เพียงแต่ต้องการสถานที่ที่เปิดโอกาสให้สามารถมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาได้เหมือนกับบุคคลทั่วไป

5.1.3 ปัจจัยการให้บริการของบุคลากรช่วยเหลือด้านการกีฬา

ผู้พิการวีลแชร์ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการสอนกีฬาประเภทที่มีความเฉพาะสำหรับผู้พิการ เช่น ต้องการให้มีบุคลากรที่มีความรู้เกี่ยวกับกฎกติกาการเล่นกีฬายกน้ำหนักซึ่งถือเป็นกีฬาเฉพาะของผู้พิการ อีกทั้งยังต้องการให้บุคลากรผู้ฝึกสอนมีหลักจิตวิทยาความเข้าใจในตัวผู้พิการด้วย ทางด้านของผู้พิการออทิสติกก็ต้องการให้บุคลากรเพื่อมาฝึกสอนกีฬายกน้ำหนักเพิ่มเติม เนื่องจากขาดแคลนบุคลากรที่สามารถสอนยกน้ำหนักให้ผู้พิการได้อย่างสม่ำเสมอตามตารางเวลาของโครงการ

5.1.4 ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์

ปัจจุบันศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ยังไม่มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมกีฬาของศูนย์ฯ เพื่อให้ผู้พิการได้มาใช้บริการเท่าที่ควร การประชาสัมพันธ์โดยส่วนใหญ่จะใช้วิธีบอกต่อกับเครือข่ายของผู้พิการที่เคยมาใช้บริการภายในศูนย์ฯ แต่ช่องทางการประชาสัมพันธ์ของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) เองยังไม่สามารถสื่อสารไปถึงผู้พิการคนอื่นๆที่ไม่ได้อยู่ในเครือข่ายได้ ดังนั้นจึงต้องขยายช่องทางการประชาสัมพันธ์ใหม่ๆให้กว้างขึ้นกว่าเดิม อีกทั้งยังต้องปรับปรุงเพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมกีฬาให้สามารถรองรับผู้พิการได้ เพื่อให้เกิดการประชาสัมพันธ์บอกต่อในหมู่ผู้พิการมากขึ้น

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

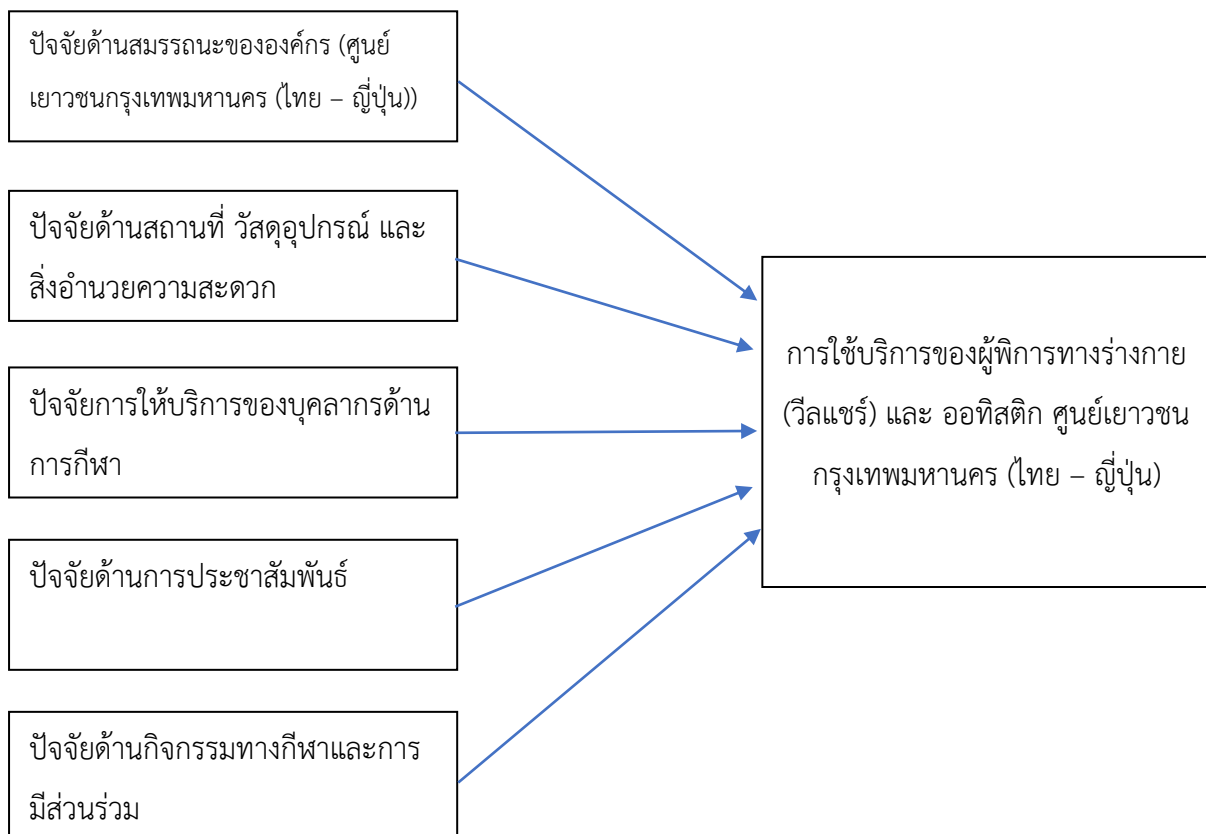
จากการเก็บข้อมูลความต้องการบริการด้านกีฬาของทั้งผู้พิการวีลแชร์และผู้พิการออทิสติกด้วยวิธีการทบทวนวรรณกรรมและการสัมภาษณ์ตามลำดับ ผู้วิจัยได้พบว่าปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการใช้บริการด้านกีฬาของผู้พิการทั้งสองกลุ่มนอกเหนือจากปัจจัยต่างๆที่กล่าวมาแล้วคือ ปัจจัยด้านกิจกรรมกีฬาและการมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาของผู้พิการ

ทั้งนี้หากเปรียบเทียบปัจจัยประเภทต่างๆที่มีผลต่อการใช้บริการด้านกีฬาของผู้พิการวีลแชร์และผู้พิการออทิสติก จะเห็นว่าความต้องการของผู้พิการทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันคือ กลุ่มผู้พิการออทิสติก ซึ่งถือเป็นผู้พิการกลุ่มใหม่ที่สังคมไทยยังไม่ได้ให้การยอมรับและตระหนักในการช่วยเหลือให้มีคุณภาพชีวิตได้เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ไม่ได้มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเท่ากับกลุ่มผู้พิการวีลแชร์ เนื่องจากยังมีอวัยวะต่างๆสมบูรณ์สามารถใช้งานอุปกรณ์กีฬาต่างๆได้เหมือนกับบุคคลทั่วไป แต่มีความต้องการโอกาสในการเข้าถึงกิจกรรมกีฬาและเล่นกีฬาได้เหมือนกับบุคคลทั่วไป เพราะกลุ่มผู้พิการออทิสติกมักจะถูกปฏิเสธ

ไม่ให้ได้เล่นกีฬาร่วมกับบุคคลอื่น ๆ หรือแม้แต่การเล่นกีฬาในพื้นที่เดียวกับคนทั่วไป โดยเฉพาะในกรณีของผู้พิการออทิสติกที่เป็นเด็ก ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงหรือมีโอกาสในการเล่นกีฬาได้เหมือนกับคนทั่วไป

ส่วนกลุ่มผู้พิการวีลแชร์แม้จะมีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานสำหรับผู้พิการและเห็นว่า เป็นปัจจัยสำคัญต่อการใช้บริการด้านกีฬาก็ตาม แต่ก็มีความต้องการกิจกรรมกีฬาที่มีลักษณะเฉพาะสำหรับผู้ พิการวีลแชร์ด้วย เพื่อให้ตนสามารถเข้าถึงการเล่นกีฬาได้มากกว่าการมีแค่สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน สำหรับผู้พิการเพียงอย่างเดียว เช่น ทางลาดชัน ห้องน้ำผู้พิการ เพราะการมีสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงอย่าง เดียว แต่ไม่มีกิจกรรมกีฬานิตที่เหมะสมกับสภาพร่างกายของผู้พิการวีลแชร์ ก็จะทำให้ผู้พิการวีลแชร์ขาด โอกาสที่จะเข้าถึงและไม่สามารถมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬากับบุคคลอื่นได้

ดังนั้นปัจจัยด้านกิจกรรมกีฬาและการมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาจึงมีความสำคัญในการเข้าถึงบริการ กีฬาของผู้พิการทั้ง 2 กลุ่มไม่น้อยไปกว่าปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและปัจจัยอื่นๆตามกรอบแนวคิดใน บทที่ 3 เพราะสิ่งอำนวยความสะดวกจะช่วยผู้พิการในขณะที่มาใช้บริการศูนย์กีฬาเท่านั้น แต่การออกแบบ กิจกรรมกีฬาที่มีความเหมาะสมและการให้ผู้พิการได้มีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาจะเป็นการสร้างโอกาสในการ เข้าถึงบริการด้านกีฬาของผู้พิการอย่างแท้จริง

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านต่างๆที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการกีฬาของผู้พิการทั้ง 2 ประเภท ผู้วิจัยได้จัดทำข้อเสนอต่างๆเพื่อการพัฒนาและปรับปรุงศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการ และสามารถรองรับการใช้บริการของผู้พิการได้ โดยจะมุ่งสู่การสร้างศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ให้เป็น Disabled Friendly Center

ทั้งนี้ Disabled Friendly Center คือสโลแกนที่สื่อถึงความสามารถของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ในการรองรับความต้องการในการใช้บริการด้านการกีฬาของผู้พิการ โดยจะประกอบด้วยการออกแบบอาคารสิ่งปลูกสร้างที่เหมาะสมกับการใช้งานของผู้พิการหรือที่เรียกว่า “อารยสถาปัตย์” มีอุปกรณ์กีฬาและมีกิจกรรมกีฬาประเภทต่างๆทั้งแบบทั่วไปและแบบเฉพาะที่มีความเหมาะสมกับสภาพร่างกายและความต้องการของผู้พิการ มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในกีฬาประเภทต่างๆ สามารถถ่ายทอด ฝึกสอนและให้คำแนะนำในการเล่นกีฬาประเภทต่างๆให้กับผู้พิการได้ นอกจากนี้ยังมีการส่งเสริม สนับสนุน ผลักดันให้ผู้พิการที่มีความสามารถโดดเด่นในด้านกีฬาแต่ละประเภทสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองไปสู่การประกอบอาชีพด้านกีฬา โดยผ่านกิจกรรมหรือโครงการด้านกีฬาต่างๆที่จัดขึ้นเพื่อรองรับผู้พิการ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ในปัจจุบันศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) มีการให้บริการด้านกีฬาแก่กลุ่มผู้พิการออทิสติก โดยการให้บริการด้านสถานที่และเจ้าหน้าที่ฝึกสอนกีฬาว่ายน้ำแก่สมาคมออทิสติกสามัคคีไทย แต่อย่างไรก็ตามการให้บริการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ก็ยังมีลักษณะเป็นเชิงรับมากกว่าเชิงรุก ดังจะเห็นได้จากการมาใช้บริการของสมาคมออทิสติกสามัคคีไทยที่บางครั้งต้องอาศัยครูฝึกสอนจากหน่วยงานภายนอกเพื่อมาสอนเด็กออทิสติกว่ายน้ำในกรณีที่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถมาสอนได้ อีกทั้งศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ก็ไม่ได้มีประเภทของกิจกรรมกีฬาเพื่อผู้พิการโดยเฉพาะ และไม่ได้มีการดึงดูดเพื่อให้ผู้พิการกลุ่มอื่นๆได้เข้ามาใช้บริการจากศูนย์ฯเท่าที่ควร การดำเนินการส่วนใหญ่ยังเป็นการรอให้ผู้บริการมาติดต่อขอใช้บริการเอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอว่า ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) จำเป็นจะต้องเปลี่ยนรูปแบบการให้บริการของตนจากการดำเนินการในเชิงรับด้วยการรอให้ผู้พิการแต่ละกลุ่มมาขอใช้บริการ มาเป็นการดำเนินการในเชิงรุกด้วยการสร้างความร่วมกับสมาคมออทิสติกสามัคคีไทยและสมาคมคนพิการการเคลื่อนไหวสากลในการร่วมมือกันจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อผู้พิการประเภทอื่นมากขึ้นตามความต้องการของสมาคมและผู้พิการ และควรมีการสร้างเครือข่ายเพื่อประชาสัมพันธ์งานกิจกรรมภายในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร

(ไทย-ญี่ปุ่น) เพื่อดึงดูดให้ผู้พิการคนอื่นหรือกลุ่มอื่นมาใช้บริการก็หาจากศูนย์ฯมากขึ้น โดยทางศูนย์ฯจะต้องมีการจัดการอำนวยความสะดวกในด้านอุปกรณ์กีฬา สถานที่ และบุคลากรให้รองรับความต้องการของผู้พิการที่มีมากขึ้นด้วย

5.3.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

จากข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและการสร้างศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ให้เป็นศูนย์กีฬาที่พร้อมรองรับผู้พิการ หรือ Disabled Friendly Center ตามที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น จำเป็นที่ศูนย์ฯจะต้องมีมาตรการในการพัฒนาและปรับปรุงตนเองที่มีลักษณะเป็นรูปธรรม เพื่อให้ยกระดับการดำเนินการให้บริการด้านกีฬาประเภทต่างๆปรากฏเป็นจริงได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดทำข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการในการพัฒนาและปรับปรุงศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยอิงจากความต้องการของผู้พิการวีลแชร์และผู้พิการออทิสติกเทียบกับศักยภาพของศูนย์ฯในการพัฒนาและปรับปรุงตนเอง ออกมาเป็นข้อเสนอแนะในด้านต่างๆดังต่อไปนี้

1. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ควรมีการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ออกกำลังกายต่างๆเพื่อเอื้ออำนวยให้ผู้พิการ โดยเฉพาะผู้พิการวีลแชร์สามารถใช้งานได้อย่างสะดวกสบาย เช่น การเปลี่ยนอุปกรณ์กีฬาที่เก่าชำรุดไม่เหมาะกับการใช้งาน การปรับปรุงห้องน้ำสำหรับคนพิการให้มีความกว้างมากขึ้น เปลี่ยนมาใช้ประตูเลื่อนแทนการผลักและดึง เพิ่มลิฟต์ให้คนพิการใช้งาน เป็นต้น ในการดำเนินการพัฒนาและปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ควรมีการศึกษาแนวทางในการปรับปรุงสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกจากคู่มือรายการอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของผู้พิการ และการสอบถามความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกจากผู้พิการที่มาใช้บริการในศูนย์ฯ ผ่านกล่องแสดงความคิดเห็นสำหรับผู้พิการและการสอบถามโดยตรง นอกจากนี้ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ควรมีการเก็บข้อมูลสถิติการมาใช้บริการของผู้พิการเพื่อใช้ในการวางแผนปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกตามจำนวนผู้พิการโดยเฉลี่ย

2. ด้านงบประมาณ สาเหตุที่ผู้วิจัยต้องการให้มีการพัฒนาด้านงบประมาณของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) เนื่องจากทางศูนย์ฯไม่เคยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อมาใช้ในการพัฒนาปรับปรุงการให้บริการคนพิการโดยเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยมองว่าการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดี การจัดโครงการหรือกิจกรรมที่ดี ล้วนแล้วแต่ต้องการงบประมาณเพิ่มเติมมาใช้ในการดำเนินการทั้งสิ้น ซึ่งการจะขอเบิกงบประมาณเพิ่มได้นั้น ทางศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) จะต้องมีการเขียนโครงการของกิจกรรมต่างๆเพื่อขอรับงบประมาณเพิ่มเติมเพื่อมาใช้ในการพัฒนาการบริการของศูนย์ฯต่อไป เช่น โครงการปรับปรุงอารยสถาปัตย์และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ เป็นต้น

ทั้งนี้การจัดกิจกรรมกีฬาต่างๆภายในศูนย์ฯก็ควรมีการเขียนโครงการของงบประมาณเพื่อมาใช้ในการบริหารจัดการด้วยเช่นกัน โดยกิจกรรมหรือโครงการกีฬาต่างๆนี้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาจากความต้องการของผู้พิการและความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ที่ดูแลคนพิการออกมาเป็นข้อเสนอเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆดังต่อไปนี้

โครงการฝึกสอนกีฬาฟุตบอลสำหรับผู้พิการออทิสติก โดยจะมีลักษณะเป็นการจัดคอร์สสอนการเล่นฟุตบอลให้กับผู้พิการออทิสติกจากสมาคมต่างๆ ซึ่งจะมีการปรับปรุงกฎกติกาในการเล่นให้มีความง่าย ไม่ซับซ้อนเพื่อให้ผู้พิการออทิสติกสามารถทำความเข้าใจและเล่นได้ การที่สมาคมต้องการให้มีกิจกรรมฟุตบอลสำหรับผู้พิการออทิสติกนั้น ก็เพราะว่าต้องการให้ผู้พิการออทิสติกได้พัฒนาทักษะการเข้าสู่สังคม และเป็นการช่วยให้ผู้พิการออทิสติกพัฒนาการทำงานเป็นทีมได้อีกด้วย

โครงการ Wheelchair Sports จะเป็นโครงการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆสำหรับผู้พิการวีลแชร์ โดยเฉพาะ เช่น Wheelchair Tennis, Wheelchair Racing, กีฬาเปตอง และกีฬาบอคเซีย โดยในการแข่งขันแต่ละรายการจะมีเงินรางวัลให้กับผู้พิการตามอันดับการแข่งขันเพื่อเป็นแรงจูงใจให้ผู้พิการได้มาออกกำลังกายและเล่นกีฬามากขึ้น ทั้งนี้ทางศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) จะมีการฝึกสอนกีฬาประเภทต่างๆเหล่านี้ให้กับผู้พิการวีลแชร์ก่อนจะมีการจัดงานแข่งขันประจำปี

โครงการ Scout for Disabled เป็นโครงการที่เกิดขึ้นจากความต้องการของผู้พิการซึ่งได้จากการสัมภาษณ์ โดยผู้พิการค่อนข้างมีความเห็นด้วยในเรื่องการประกอบอาชีพนักกีฬาเพื่อไปแข่งขันตามรายการที่สำคัญต่างๆ ในโครงการนี้จึงเป็นการสร้างให้เจ้าหน้าที่ผู้ฝึกสอนกีฬาแต่ละคนเป็นแมวมองเพื่อคัดเลือกผู้พิการที่มีความสามารถโดดเด่นในกีฬาแต่ละประเภทเพื่อไปเป็นนักกีฬา โดยทางศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) อาจสร้างความร่วมมือกับสมาคมกีฬาผู้พิการแห่งประเทศไทย หรือสมาคมผู้พิการอื่นๆในการดำเนินโครงการได้

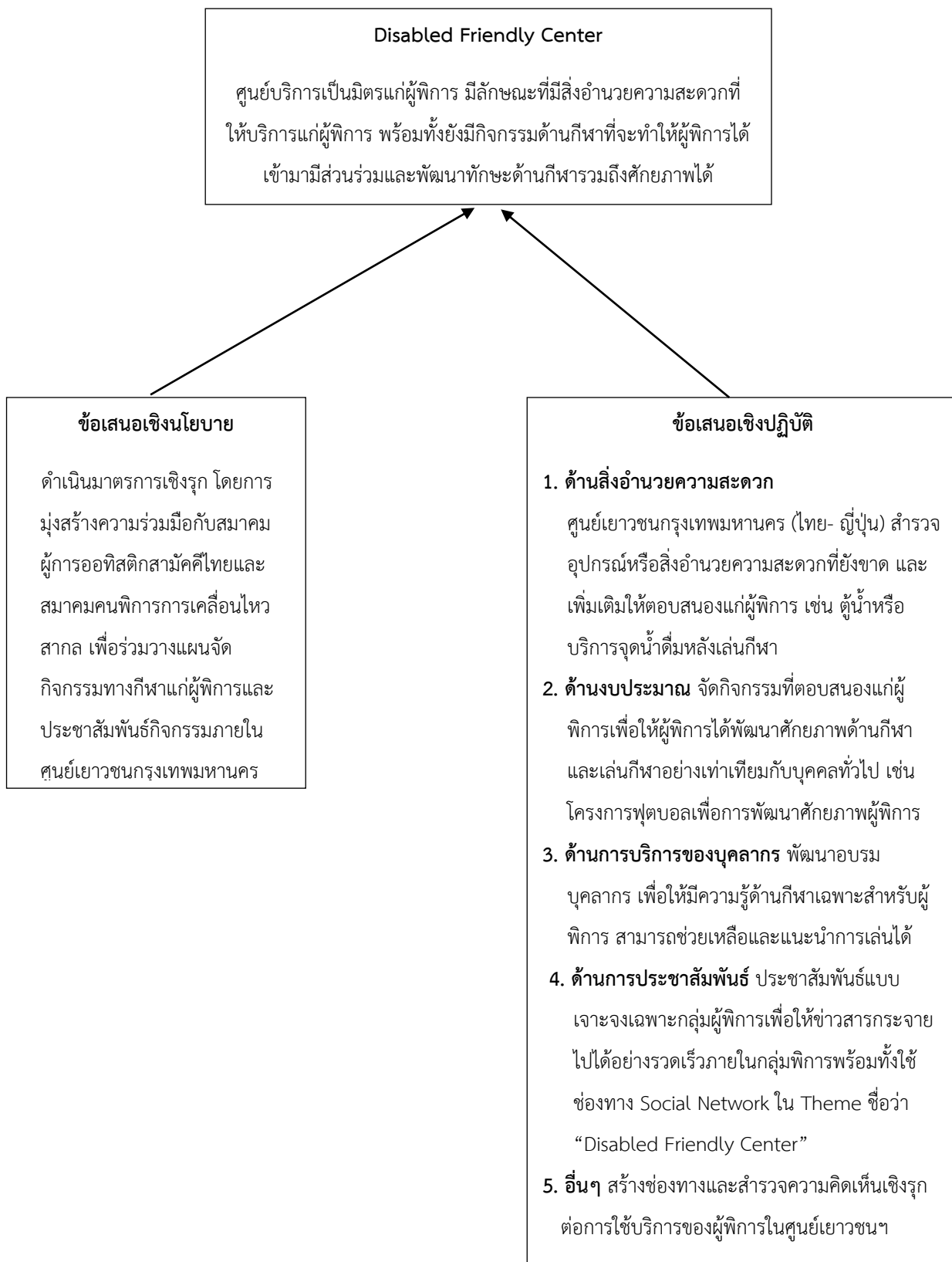
3. ด้านบุคลากร ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ควรมีการจัดอบรมเจ้าหน้าที่ด้านการกีฬาเพื่อให้มีความรู้ความสามารถในประเภทกีฬาที่เหมาะสมกับคนพิการมากขึ้น โดยอาศัยความร่วมมือของสมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในการฝึกอบรมเกี่ยวกับกีฬาของผู้พิการให้กับเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) การพัฒนาบุคลากรนี้จะเป็นการตอบสนองต่อความต้องการของผู้พิการที่ต้องการเจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญในกีฬาที่มีความเฉพาะสำหรับผู้พิการ สามารถให้ความรู้ และแนะนำวิธีการเล่นกีฬาที่มีความเหมาะสมกับสภาพร่างกายของผู้พิการได้

4. ปัจจัยด้านประชาสัมพันธ์ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ปัจจุบันก็มีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรเนื่องจากเป็นการประชาสัมพันธ์ในวงกว้าง ไม่ได้มุ่งสื่อสารไปถึงกลุ่มผู้พิการอย่างเพียงพอ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องประชาสัมพันธ์เจาะจงไปที่กลุ่มผู้

พิการมากขึ้น โดยเริ่มจากสมาคมผู้พิการทั้ง 2 กลุ่มเพื่อให้ข้อมูลสามารถกระจายไปถึงผู้พิการได้อย่างรวดเร็ว พร้อมกันนั้นศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ก็ใช้ช่องทางประชาสัมพันธ์ทาง social network อีกรายเพื่อเพิ่มการกระจายข้อมูลให้กว้างมากขึ้น การประชาสัมพันธ์เน้น Theme หรือสโลแกนที่ว่า Disabled Friendly Center เพื่อบ่งบอกว่าศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) สามารถที่จะรองรับ และตอบสนองต่อความต้องการของผู้พิการในบริการด้านกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.3.3 สรุปข้อเสนอแนะ

จากข้อเสนอแนะทั้งในเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติในการมุ่งสู่ Disabled Friend Center เพื่อให้ข้อเสนอแนะที่ผู้วิจัยได้เสนอขึ้นมาสามารถมองเห็นภาพได้ง่าย ผู้วิจัยจึงได้ทำการสรุปได้ดังนี้

บรรณานุกรม

- กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. **คู่มือรายการอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของคนพิการ.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://dep.go.th/?q=th/services/คู่มือรายการอุปกรณ์-สิ่งอำนวยความสะดวก-หรือบริการที่สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของคนพิการ>. (วันที่ค้นข้อมูล : 16 กรกฎาคม 2560)
- กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. **พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://dep.go.th/sites/default/files/files/law/37_0.pdf. (วันที่ค้นข้อมูล : 12 กรกฎาคม 2560)
- กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. **รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านคนพิการในประเทศไทย.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://dep.go.th/sites/default/files/files/news/สถานการณ์คนพิการ_มีนาคม2560_0.pdf. (วันที่ค้นข้อมูล : 16 กรกฎาคม 2560)
- คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. **แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔. ฉบับที่ 5.** กรุงเทพมหานคร : กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
- คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ. **รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2560/A/040/1.PDF>. (วันที่ค้นข้อมูล : 12 กรกฎาคม 2560)
- คุณครูจากเมืองพนัส. **ทฤษฎีแรงจูงใจ.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.gotoknow.org/posts/208290>. (วันที่ค้นข้อมูล : 16 กรกฎาคม 2560)
- น้ำเพชร ศรีวิจิตรโชค. การประเมินผล “โครงการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาด้วยตัวแบบเชิงตรรกะ (Logic Model)”. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : [http://www.senate.go.th/w3c/senate/pictures/sec/5/Main%20\(การบริหาร\)/22ผลงานข้าราชการ/\[2\]Logic%20Model_Edit%20no.1.pdf](http://www.senate.go.th/w3c/senate/pictures/sec/5/Main%20(การบริหาร)/22ผลงานข้าราชการ/[2]Logic%20Model_Edit%20no.1.pdf). (วันที่ค้นข้อมูล : 16 กรกฎาคม 2560)
- บพิธ รัตนบุรี. (2552). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการให้บริการแบบศูนย์บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ (One Stop Service) ไปปฏิบัติศึกษากรณี สำนักงานเขตสายไหมกรุงเทพมหานคร. ภาคนิพนธ์ คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.**

พรธิดา วิเศษศิลปานนท์ และคณะ. (2556). **โครงการการติดตามการเข้าถึงสิทธิของคนพิการและการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ**. มหาวิทยาลัยมหิดล.

ราชภัฏเชียงใหม่. (2556/เมษายน-กันยายน). วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่ : **สภาพ ปัญหา และความต้องการ การออกกำลังกายของผู้พิการทางกายในจังหวัด นนทบุรี พ.ศ.2554**. Research Journal.ฉบับที่ 2. หน้า 39-46

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. **คู่มือการออกแบบสภาพแวดล้อมสำหรับคนพิการ และคนทุพพลภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : หน่วยวิจัยสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุและผู้พิการ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. **รูปแบบและแนวทางการส่งเสริมกลุ่มอาชีพหรือสวัสดิการสำหรับคนพิการ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

<http://dep.go.th/?q=th/publishdocument/รูปแบบและแนวทางการส่งเสริมกลุ่มอาชีพหรือสวัสดิการสำหรับคนพิการ-โดย>. (วันที่ค้นข้อมูล : 12 กรกฎาคม 2560)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

โครงการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับแผนงานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการและการพัฒนาระบบบริการของรัฐ ซึ่งแสดงได้ดังนี้

1. แผนยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579)
2. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)
3. แผนพัฒนากรุงเทพมหานครระยะ 20 ปี ระยะที่ 2 (พ.ศ. 2561-2565)
4. แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2560-2564)

1. แผนยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579)

สำหรับแผนยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี ซึ่งโครงการจากงานวิจัยมีความสอดคล้องกับกรอบตามแผนดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

กรอบด้านที่ 3 การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน

- (1) พัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต
- (2) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี

กรอบด้านที่ 4 ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม

- (2) พัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ

กรอบด้านที่ 6 ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

- (3) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (7) พัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ

2. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)

จากแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปีดังกล่าวที่ระบุไว้ ก็กระจายไปสู่แผนพัฒนาต่างๆ ตามลำดับชั้นของแผน โดยแผนต่อมาคือแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ก็มียุทธศาสตร์ที่ระบุไว้ซึ่งมีความเกี่ยวข้องเช่นกัน คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมลดความเหลื่อมล้ำในสังคม โดยมีแนวทางคือ เพิ่มโอกาสให้กับกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุดให้เข้าถึงบริการที่มีคุณภาพของรัฐ ซึ่งมีการจัดบริการด้านสุขภาพ แม้ว่าจะไม่ได้กล่าวถึงผู้พิการโดยตรงแต่ในการบริการด้านสุขภาพนั้นการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของสุขภาพเช่นกัน ดังนั้นโครงการวิจัยนี้จึงมีความเกี่ยวข้องทางอ้อม

3. แผนพัฒนากรุงเทพมหานครระยะ 20 ปี (ระยะที่ 2) (พ.ศ.2561 – 2565)

ในแผนของกรุงเทพมหานครก็มีการระบุไว้ถึงผู้พิการโดยตรงเช่นเดียวกัน ซึ่งศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) สังกัดสำนักวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยว ที่เป็นหน่วยงานของกรุงเทพมหานครได้มีการระบุถึงด้านที่เกี่ยวข้องสำหรับผู้พิการเพื่อลดความเหลื่อมล้ำดังนี้

ด้านที่ 3 มหานครสำหรับทุกคน

มิติที่ 3.1 ผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสได้รับการดูแลอย่างครบวงจร

เป้าหมายที่ 3.1.1 ผู้พิการสามารถใช้ชีวิตได้สะดวก

เป้าประสงค์ 3.1.1.1 ผู้สูงอายุและผู้พิการสามารถใช้ชีวิตได้สะดวก โดยมีมาตรการที่สำคัญคือ ผลักดันอาคารราชการ/สาธารณะ ให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับผู้พิการ นอกจากนี้ยังมีมาตรการจัดหาบริการสาธารณะสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการ

เป้าหมายที่ 3.1.2 ผู้สูงอายุผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาสสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีศักดิ์ศรี

4.แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2560-2564)

จากแผนพัฒนาที่กรุงเทพให้ความสำคัญสำหรับผู้พิการ เมื่อจะสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกหรือบริการต่างๆแก่ผู้พิการนั้นก็จำเป็นจะต้องมีความสอดคล้องกับแผนเฉพาะด้าน ซึ่งคือแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ซึ่ง พันธกิจ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ ในส่วนที่ 2 ของแผนดังกล่าว มีความสอดคล้องกับโครงการวิจัยดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 2 ทิศทางยุทธศาสตร์แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2560 – 2564

- พันธกิจ

พันธกิจที่ 1 เสริมพลังให้คนพิการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิทธิสวัสดิการตลอดจนสนับสนุนองค์กรด้านคนพิการให้มีศักยภาพ ความเข้มแข็งเพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างยั่งยืน

พันธกิจที่ 2 ปฏิรูประบบบริหารจัดการให้คนพิการเข้าถึงสิทธิได้จริง รวมถึงส่งเสริมคุ้มครองสิทธิของคนพิการและจัดการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการทุกรูปแบบ

พันธกิจที่ 4 สร้างสภาพแวดล้อม การเดินทาง บริการสาธารณะ และพัฒนาเทคโนโลยีที่คนพิการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้

- เป้าประสงค์

เป้าประสงค์ที่ 1 คนพิการและผู้ดูแลคนพิการ เข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิทธิ สวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวก การเดินทาง บริการสาธารณะ และข้อมูลข่าวสาร รวมถึงส่งเสริม คุ้มครองสิทธิคนพิการ และจัดการเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบ

เป้าประสงค์ที่ 5 คนพิการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ การเดินทาง บริการสาธารณะ การเรียนรู้ ข้อมูลข่าวสาร นวัตกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก และการช่วยเหลือที่สมเหตุสมผล

- ยุทธศาสตร์แห่งความเท่าเทียม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการ จัดการเลือกปฏิบัติ เพื่อให้คนพิการ เข้าถึงสิทธิได้จริง

แนวทางที่ 6 จัดระบบสนับสนุนการท่องเที่ยว กีฬา นันทนาการ วัฒนธรรม และบันเทิง สำหรับคนพิการอย่างมีประสิทธิภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 สร้างสภาพแวดล้อมและบริการสาธารณะที่ทุกคนเข้าถึงและใช้ประโยชน์ ได้

แนวทางที่ 1 เร่งรัด สนับสนุน และสร้างแรงจูงใจให้หน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม จัดสภาพแวดล้อม การเดินทาง และบริการสาธารณะที่ทุกคนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้อย่างเท่าเทียม รวมถึงผลักดันให้มีการออกกฎหมายว่าด้วยการสร้างสภาพแวดล้อมที่ทุกคนเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้

แนวทางที่ 2 เร่งรัดดำเนินการจัดทำมาตรฐานสิ่งอำนวยความสะดวกของ สภาพแวดล้อมและมาตรฐานการให้บริการ เกณฑ์การประเมินคุณภาพ และมีการตรวจสอบติดตามการจัดสภาพแวดล้อมและบริการสาธารณะที่ทุกคนเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้

ยุทธศาสตร์ที่ 5 ส่งเสริมการบูรณาการเครือข่ายและสร้างการมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการอย่างยั่งยืน

แนวทางที่ 1 บูรณาการเครือข่ายด้านคนพิการและสร้างการมีส่วนร่วมทั้ง หน่วยงานภาครัฐ เอกชน ภาคประชาสังคมและภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ใน รูปแบบกลไกประชารัฐ และรูปแบบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตลอดจนเชื่อมโยงการ ให้บริการด้านคนพิการอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวทางที่ 2 ส่งเสริม สนับสนุน ให้มีการบูรณาการประเด็นด้านคนพิการ
เข้ากับยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ปีนโยบาย โครงการ แผนงาน และงบประมาณ
แบบบูรณาการ ของหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง

ภาคผนวก ข.

คำถามวิจัยเชิงคุณภาพสำหรับเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) เพื่อศึกษา “ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการศึกษาของผู้พิการ ณ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)”

ส่วนที่ 1 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับสภาพการให้บริการศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ของผู้พิการ

1.1 ในปัจจุบันมีผู้พิการมาใช้บริการศูนย์ฯเป็นจำนวนเท่าไร

.....

.....

1.2 มีผู้พิการประเภทไหนบ้างที่มาใช้บริการจากศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) และมีจำนวนเท่าไร

.....

.....

ส่วนที่ 2 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับโครงสร้างการบริหารจัดการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

2.1 ท่านคิดว่าในปัจจุบันผู้พิการสามารถเข้าถึงสิทธิด้านกีฬาได้มากน้อยแค่ไหน

.....

.....

2.2 ท่านคิดว่าศูนย์ฯสามารถให้บริการตอบสนองต่อสิทธิด้านกีฬาของคนพิการได้มากน้อยแค่ไหน

.....

.....

2.3 ท่านคิดว่าโครงสร้างการบริหารงานของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) มีผลต่อการให้บริการแก่ผู้พิการหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

2.4 มีกิจกรรมหรือโครงการสำหรับผู้พิการโดยเฉพาะบ้างหรือไม่ ทั้งที่เคยจัดทำไปแล้วและกำลังจะจัดทำ

.....

.....

ส่วนที่ 3 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับบุคลากรของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

3.1 ท่านคิดว่าทางศูนย์ฯมีการเตรียมความพร้อมบุคลากรเพื่อให้บริการแก่ผู้พิการเพียงพอแล้วหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

3.2 มีการอบรมบุคลากรให้สามารถรองรับผู้พิการโดยเฉพาะหรือไม่

.....

.....

3.3 ท่านเห็นด้วยหรือไม่หากมีการจัดอบรมบุคลากรเพิ่มเติม เพื่อมาให้บริการแก่ผู้พิการโดยเฉพาะ

.....

.....

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับงบประมาณของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

4.1 ทางศูนย์ฯมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อมาใช้ในการจัดบริการให้แก่คนพิการโดยเฉพาะหรือไม่

.....

.....

ส่วนที่ 5 คำถามเกี่ยวกับความปลอดภัยของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

5.1 ท่านคิดว่าทางศูนย์ฯสามารถอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยแก่คนพิการได้มากน้อยแค่ไหน

.....

.....

ส่วนที่ 6 คำถามเกี่ยวกับการพัฒนาศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

6.1 ท่านคิดว่าศูนย์ฯยังมีข้อจำกัดอะไรบ้างในการให้บริการแก่คนพิการ

.....

.....

6.2 ท่านคิดว่าควรจะมีการพัฒนาอะไรบ้างภายในศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) เพื่อรองรับความต้องการของผู้พิการ

.....

.....

คำถามวิจัยเชิงคุณภาพสำหรับผู้พิการออทิสติก-ผู้ปกครองเพื่อศึกษา “ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการด้านการศึกษาของผู้พิการ ณ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)”

ส่วนที่ 1 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความต้องการด้านกายภาพของผู้พิการออทิสติก

1.1 ท่านผู้ปกครองพาบุตรหลานของท่านมาเล่นกีฬาที่ศูนย์ฯบ่อยแค่ไหน มาในช่วงเวลาใด

.....

.....

1.2 ท่านผู้ปกครองเคยพาบุตรหลานของท่านเล่นกีฬานิตอื่นนอกเหนือจากกีฬาว่ายน้ำหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

1.3 ในขณะที่มาใช้บริการที่ศูนย์ฯ ท่านต้องการให้มีเจ้าหน้าที่ดูแลบุตรหลานเพิ่มเติมหรือไม่

.....

.....

1.4 ท่านต้องการให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกภายในศูนย์ฯเพิ่มเติมหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

1.5 ท่านผู้ปกครองต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกด้านกีฬานิตอื่นนอกเหนือจากกีฬาว่ายน้ำให้กับบุตรหลานหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

1.6 ท่านผู้ปกครองคิดว่าทางศูนย์ฯมีระบบการรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างไร

.....
.....

ส่วนที่ 2 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความต้องการด้านความสัมพันธ์ของผู้พิการออทิสติก

2.1 บุตรหลานของท่านเคยเล่นกีฬาที่มีลักษณะการเล่นเป็นทีมหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

2.2 ท่านผู้ปกครองต้องการให้มีกิจกรรมกีฬาที่มีการเล่นเป็นทีมให้กับบุตรหลานของท่านหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

2.3 ท่านผู้ปกครองมีความคิดเห็นอย่างไรหากมีโครงการส่งเสริมให้บุตรหลานของท่านได้เป็นนักกีฬา

.....
.....

ส่วนที่ 3 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความต้องการด้านการพัฒนาของผู้พิการออทิสติก

3.1 ท่านผู้ปกครองคิดว่าศูนย์ฯควรมีการปรับปรุงในด้านใดบ้าง

.....
.....

3.2 ท่านผู้ปกครองมีข้อเสนอแนะ หรืออยากให้ศูนย์ฯมีการพัฒนาในด้านใดหรือไม่

.....
.....